

Lovforslag nr. L 112. Fremsat den 24. februar 2005 af skatteministeren (Kristian Jensen)

Forslag

til

Lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer

Lovens anvendelsesområde

§ 1. Loven gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller indrives af det offentlige.

Stk. 2. Reglerne i anden lovgivning om opkrævning og inddrivelse af fordringer, som nævnt i stk. 1, herunder om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, dækningsrækkefølge, renter, gebyrer og afgifter, eftergivelse og henstand m.v., finder anvendelse.

Fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til inddrivelse

§ 2. Skatteministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, er restanceinddrivelsesmyndighed.

Stk. 2. Beregning og opgørelse af fordringer og udsendelse af opkrævninger m.v. forstås af fordringshaveren, eller den der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Tilsvarende gælder behandlingen af indsigelser om fordringen.

Stk. 3. Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren, eller den der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Såfremt forholdene i særlig grad taler derfor, kan fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt end nævnt i 1. pkt.

Stk. 4. Inden overdragelse af fordringer m.v. til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordringshaveren, eller den der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen.

Stk. 5. Fordringshaveren, eller den der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren med henblik på, at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren, eller den, der på vegne af fordringshaveren, har forestået opkrævningen.

Stk. 6. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1-5, herunder om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at overdragelse af fordringer skal ske elektronisk.

F. t. l. vedr. opkrævning af visse fordringer m.v.

Restanceinndrivelsesmyndigheden

§ 3. Ved overdragelse af fordringer m.v. til inddrivelse i restanceinndrivelsesmyndigheden overtager restanceinndrivelsesmyndigheden kreditorbeføjelserne, jf. § 1, stk. 2.

Stk. 2. Restanceinndrivelsesmyndigheden kan som led i inddrivelsen tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. I det omfang der i den øvrige lovgivning er fastsat nærmere regler om afdragsvis betaling og henstand med betalingen, finder disse regler fortsat anvendelse

Stk. 3. Restanceinndrivelsesmyndigheden kan hos andre offentlige myndigheder og hos pengeinstitutter samt hos Værdipapircentralen indhente oplysninger, der er nødvendige for restanceinndrivelsesmyndighedens opgavevaretagelse. Endvidere kan restanceinndrivelsesmyndigheden fra registre, der føres af offentlige myndigheder, kræve de oplysninger om skyldnerens forhold, som er af betydning for inddrivelsen. Oplysningerne kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1-3. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler, hvorefter fordringshavere får elektronisk adgang til oplysninger registreret af restanceinndrivelsesmyndigheden om restancens størrelse i forhold til vedkommende fordringshaver, og om der foreligger restante fordringer i forhold til andre fordringshavere.

Klage

§ 4. Klager over restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v. kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Klagen skal indgives skriftligt til restanceinndrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Hvis restanceinndrivelsesmyndigheden på grundlag af klagen finder anledning til at genoptage sagen, kan restanceinndrivelsesmyndigheden, hvis klageren er enig deri, genoptage sagen. I andre tilfælde videresender restanceinndrivelsesmyndigheden klagen til Landsskatteretten sammen med en udtalelse om sagen.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler for klageadgangen efter stk. 1.

Stk. 3. Indsigelser mod udlæg foretaget af restanceinndrivelsesmyndigheden behandles af fogedretten efter lovgivningens regler herom.

Ikrafttrædelses-, overgangs- og delingsbestemmelser

§ 5. Loven træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i Lovtidende og har virkning fra den 1. oktober 2005, jf. dog stk. 2-4 og §§ 6-14.

Stk. 2. Fordringer m.v., for hvilke fordringshaveren, eller den der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har iværksat inddrivelse, overgår til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden den 1. oktober 2005, jf. dog § 14.

Stk. 3. Lovens regler om klage til Landsskatteretten har virkning for klager over afgørelser om inddrivelse, der er truffet af restanceinndrivelsesmyndigheden, hvis klagen modtages den 1. oktober 2005 eller senere.

Stk. 4. Afgørelser om inddrivelse omfattet af klagereglerne i § 4, stk. 1, der inden den 1. oktober 2005 er påklaget til de hidtidige administrative klageinstanser, overgår til behandling i Landsskatteretten den 1. januar 2006, hvis de hidtidige klageinstanser ikke har færdigbehandlet klagen inden denne dato, jf. dog § 14.

§ 6. Skatteministeriet overtager med virkning fra den 1. oktober 2005 de aktiver, der udelukkende er knyttet til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven, jf. dog om fast ejendom stk. 2. Skatteministeriet indtræder endvidere fra den 1. oktober 2005 i de rettigheder og pligter, der udelukkende er knyttet til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 finder ikke anvendelse vedrørende fast ejendom. Skatteministeriet har ret til af den pågældende kommune at leje fast ejendom eller dele heraf, som udelukkende er knyttet til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven. Skatteministeriet og den enkelte kommune kan indgå aftale om, at Skatteministeriet umiddelbart overtager en fast ejendom, der helt eller delvist er knyttet til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven.

§ 7. Skatteministeriet overtager fra den 1. oktober 2005 de kommunalt ansatte, der udelukkende eller helt overvejende er beskæftiget med varetagelsen af inddrivelsesopgaven.

Stk. 2. Skatteministeriet overtager herudover en forholdsmæssig del af de kommunalt ansatte, der ikke er omfattet af stk. 1, og som ikke udelukkende eller helt overvejende er beskæftiget med varetagelsen af opgaver, der fortsat varetages af kommuner eller kommunale samarbejder.

§ 8. De pligter og rettigheder, der følger af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomheds-overdragelse, finder tilsvarende anvendelse for personale ansat i henhold til kollektiv overenskomst, bestemmelser om løn- og arbejdsforhold, der er fastsat eller godkendt af offentlig myndighed, eller individuel aftale, og som i forbindelse med overførslen efter § 7 ikke er omfattet af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomheds-overdragelse.

§ 9. Tjenestemænd, der overføres efter § 7, overgår til ansættelse i staten på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

Stk. 2. Tjenestemænd omfattet af stk. 1 får ved pensionering fra denne ansættelse udbetalt den samlede tjenestemandspension af staten.

Stk. 3. Finansministeren fastsætter efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren regler om beregning og eventuel fordeling mellem den hidtidige og den nye ansættelsesmyndighed af pensionsforpligtelsen for tjenestemænd, der overføres efter § 7.

Stk. 4. Finansministeren kan efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte regler om beregning, administration, refusion, revision m.v. af pensionerne efter stk. 2 og 3.

Stk. 5. Finansministeren træffer afgørelse om tvivlsspørgsmål i henhold til stk. 3 og 4.

Stk. 6. Stk. 2-5 finder tilsvarende anvendelse for ansatte med en pensionsordning, der i det væsentlige giver samme rettigheder som tjenestemændenes pensionsordninger.

§ 10. Aftale om overførsel af aktiver, rettigheder og pligter samt ansatte efter § 6 og § 7, herunder leje af fast ejendom eller lokaler eller overførsel af fast ejendom efter § 6, stk. 2, skal indgås mellem Skatteministeriet og den enkelte kommune senest den 15. juni 2005.

§ 11. Skatteministeren kan nedsætte et nævn, der kan træffe beslutning om overførsel af aktiver, rettigheder og pligter, samt ansatte efter § 6 og § 7, herunder leje af fast ejendom eller lokaler eller overførsel af fast ejendom efter § 6, stk. 2, hvorom der ikke er indgået aftale senest den 15. juni 2005, jf. § 10.

Stk. 2. Nævnet består af 4 medlemmer, der udpeges af skatteministeren. Et medlem, der tillige er formand, indstilles af finansministeren, og to

medlemmer indstilles af Kommunernes Landsforening.

Stk. 3. Nævnet træffer beslutning ved stemmeflertal. Ved stemmelighed er formandens stemme afgørende. Nævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter de nærmere regler for nævnets virksomhed.

§ 12. Bestemmelserne i forvaltningslovens kapitel 4, 5 og 6 finder ikke anvendelse ved forhandlinger, aftaleindgåelse og beslutninger efter §§ 10 og 11.

§ 13. Den myndighed, hvorfra der overføres ansatte, skal for så vidt angår overførslen af ansatte, orientere repræsentanter for de ansatte om udkast til aftale efter § 10, jf. § 7, forhandlingernes forløb og udkast til beslutninger efter § 11, jf. § 7.

Stk. 2. Den myndighed, hvorfra der overføres ansatte, og den myndighed eller de myndigheder, hvis ansatte berøres af overførslerne, skal så hurtigt som muligt orientere repræsentanter for de ansatte om aftalen, jf. § 10, eller beslutningen, jf. § 11.

Stk. 3. Den myndighed, hvorfra der overføres ansatte, og den eller de myndigheder, hvis ansatte berøres af overførslerne, skal orientere repræsentanter for de ansatte og med disse drøfte fremgangsmåden for orienteringen af de ansatte om aftaleudkast, forhandlingernes forløb, indgåelse af aftale eller nævnbeslutning.

Stk. 4. Den myndighed, hvorfra der overføres ansatte, skal så hurtigt som muligt skriftligt orientere de ansatte, der overføres efter § 7, om indgåelse af aftale efter § 10 eller nævnbeslutning efter § 11 om overførslen til Skatteministeriet.

Stk. 5. Repræsentanterne for de ansatte har tavshedspligt vedrørende den orientering, der er givet i medfør af stk. 1.

§ 14. Skatteministeren kan fastsætte regler for gennemførelsen af den flytning af opgaver og ansatte fra kommuner, respektive kommunale samarbejder, der er oprettet efter lov nr. 52 af 31. januar 2001 om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse, til staten, der er en følge af denne lov.

§ 15. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget er en del af den samlede lovgivningsmæssige gennemførelse af en ny kommunalreform.

Forslaget er således et led i udmøntningen af regeringens aftale fra juni 2004 med Dansk Folkeparti om en strukturreform og den efterfølgende aftalte udmøntningsplan fra september 2004.

Aftalen indebærer, at der gennemføres en kommunalreform, som grundlæggende ændrer rammerne for varetagelsen af de offentlige opgaver og den offentlige service i Danmark.

Reformen tegner en ny offentlig sektor, hvor kommuner, regioner og stat har hver sin opgavemæssige identitet. Staten fastlægger de overordnede rammer. Kommunerne varetager de direkte borgerrettede opgaver og bliver dermed for borgere og virksomheder hovedindgangen til den offentlige sektor. Fem nye regioner får ansvaret for sundhedsvæsenet samt regionale udviklingsopgaver og får ansvaret for at løse visse driftsopgaver for kommunerne.

Reformen indebærer, at amtskommunerne, HS og Hovedstadens Udviklingsråd nedlægges, at der sker en ny fordeling af de opgaver, der løses i den offentlige sektor, mellem kommuner, regioner og statslige myndigheder, og at antallet af skatteudskrivende niveauer reduceres fra tre til to.

Lovforslaget udmønter sammen med det samtidigt fremsatte lovforslag om ændring af forskellige love (Konsekvensændringer som følge af samlingen af inddrivelsen i Skatteministeriet) første trin i bestræbelserne på at skabe et enstrengt inddrivelsessystem, som sikrer en ensartet og retssikker inddrivelse.

Den samlede og overordnede målsætning for inddrivelsesområdet er:

- Etablering af fælles praksis og regelgrundlag for udøvelse af restanceinddrivelsen og dermed styrkelse af borgerens retssikkerhed.
- Betydelig reduktion af det nuværende dobbeltarbejde ved en koordineret entydig restanceindsats.

- Ledelsesmæssig fokus på opgaven, således at de mest effektive inddrivelsesmidler konsekvent anvendes.
- Forbedret styring og prioritering af restanceinddrivelsen mod de områder, hvor der er størst sandsynlighed for betalingsevne.
- Betragtelige administrative forbedringer.

En helt grundlæggende forudsætning for at kunne opfylde målsætningerne er, at restanceinddrivelsen bliver enstrengt, og derfor lægges der op til at samle restanceinddrivelsen i staten, således at al restanceinddrivelse vedrørende offentlige fordringer overføres og samles hos én statslig myndighed, restanceinddrivelsesmyndigheden, under Skatteministeriet pr. 1. oktober 2005. Samlingen vil således omfatte den inddrivelse, der i dag varetages af kommuner og amtskommuner, politiet, domstolene, Økonomistyrelsen (indtil 1. januar 2005) og af ToldSkats områder samt Inddrivelsesenheden under ToldSkat. Økonomistyrrelsen (oprindeligt Finansstyrrelsen) har i perioden ultimo 2001 til 31. december 2004 varetaget inddrivelsen på studiegældsområdet på vegne af Skatteministeriet. Pr. 1. januar 2005 varetages opgaven af ToldSkat. De første tiltag til at samle inddrivelsen er allerede taget den 1. januar 2005, hvor man samlede den administration, der tidligere blev varetaget af ToldSkat, Inddrivelsesenheden og Økonomistyrelsen. Disse opgaver blev samlet i en særlig enhed i ToldSkat, Den Centrale Inddrivelsesenhed, der tillige har fået ansvaret for Det Fælles Lønindeholdelsessystem.

Det er med andre ord de organisatoriske tilpasninger, der er i fokus i dette lovforslag. En organisatorisk samling af inddrivelsesopgaverne er et betydeligt bidrag til målopfyldelsen.

Herudover indeholder lovforslaget de nødvendige regeltilpasninger og -forenklinger for at samspillet mellem de kommunale og statslige fordringshavere på den ene side og restanceinddrivelsesmyndigheden på den anden side kan fungere smidigt og fleksibelt.

En fuld udmøntning af målsætningerne forudsætter imidlertid, at de organisatoriske ændringer suppleres med dels en egentlig harmonisering og mere gennem-

gribende forenkling af de bagvedliggende regelsæt vedrørende den restancemæssige håndtering af de enkelte offentlige fordringer og dels en systemomlægning fra de nuværende 10 IT-systemer til ét restancehåndteringssystem, som forventes at kunne være i drift i løbet af første halvår 2007.

Det er vurderingen, at ingen af de nævnte eksisterende 10 restancesystemer kan skaleres op til et fælles system, ligesom det ikke er muligt at integrere de eksisterende systemer til et fælles system. På baggrund heraf er det hensigten, at den fælles model skal suppleres med en ny systemunderstøttelse til afløsning af de eksisterende systemer, således at administrationen af inddrivelsen af alle offentlige restancer vil blive samlet i ét system.

Udover at systemet vil samle al offentlig inddrivelse, skal det også kunne understøtte og udbygge mulighederne for en maskinel sagsbehandling på de områder, hvor dette kan effektivisere inddrivelsen.

Det er planen, at systemet skal i udbud i 2005. Med henblik på kravspecificering af systemet er det centralt, at de mest oplagte regelforenklinger gennemføres hurtigst muligt. Herudover vil der løbende skulle sikres overensstemmelse mellem systemudvikling, praksis og lovgivning med henblik på at opnå den størst mulige grad af automatisering.

Det er endvidere vurderingen, at der er et udtalt behov for forenklinger og harmoniseringer af såvel lov- som praksisgrundlaget, hvis man skal opnå en ensartet, retssikker og effektiv inddrivelse i overensstemmelse med kommunalreformaftalen.

Reglerne om inddrivelse af disse krav findes i mange forskellige love og bekendtgørelser, og de er ikke udformet ens. Det betyder, at der kan gælde forskellige retningslinier for fremgangsmåden og kravene til inddrivelsen. Derudover kan der også være forskelle i de inddrivelsesinstrumenter, som kan tages i anvendelse. F.eks. gælder det for en række krav, at der ikke findes regler om adgang til lønindeholdelse m.v. Tilsvarende kan der være forskelle i reglerne om forældelse, modregning og indtrædelse, udpantning, eftergivelse, henstand, gebyrer og renter samt fradragsret for disse.

Hertil kommer, at ensartede regler ikke nødvendigvis administreres ens i de forskellige myndigheder. I dag er der således f.eks. forskellig praksis vedrørende betalingssevnevurderinger for sociale krav og skatte- og afgiftskrav.

Herudover medfører udformningen af reglerne indenfor inddrivelsesområdet, at sagsbehandlingen hos nogle myndigheder i høj grad er manuel. Reglerne og praksis fordrer et skøn eller en individuel vurdering.

Det gælder f.eks. i forbindelse med lønindeholdelse (betalingsevne) og eftergivelse.

Med nærværende lovforslag tages det første skridt til at etablere en fælles inddrivelseslov. På sigt er det hensigten, at reglerne om lønindeholdelse, modregning, eftergivelse og renter etc. skal samles i denne lov, således at der sikres ens regler for inddrivelsen af kravene, og dermed også opnås større ensartethed i afgørelserne og gennemskuelighed for borgere og virksomheder. Det vil dog skulle vurderes nærmere, om der er nogle kravtyper, der skal reguleres særskilt i den fælles inddrivelseslov, eller ikke er egnet til at blive omfattet af loven. Regelharmoniseringen skal følges op af en regelforenkling, hvor det samlede resultat skal være med til at sikre et ensartet regelsæt, der i videst muligt omfang er e-administrerbart.

På nuværende tidspunkt foreslås allerede gennemført forenklinger af reglerne om tilbagebetaling af sociale ydelser, så de tilpasses reglerne for inddrivelse generelt.

Opkrævningen og inddrivelsen af visse sociale ydelser er i dag en ressourcetung opgave pga. det specielle regelsæt, som findes i bl.a. aktivlovens § 95, hvorefter kommunen først ud fra en betalingsevnevurdering skal fastsætte en afdragsordning, der skal misligholdes for, at der kan blive tale om tvangsinddrivelse. Anvendelsen af lønindeholdelse og udlæg er da begrænset til at omfatte de dele af et samlet tilbagebetalingskrav, som svarer til antallet af misligholdte afbetalingsrater. Kommunerne skal således både foretage en større mængde betalingssevneberegninger og administrere de fastsatte betalingsordninger, samt de enkelte rater vedrørende misligholdte betalingsordninger.

Derfor er det i det samtidigt fremsatte lovforslag om konsekvensændringer af forskellige love af hensyn til dels regelforenkling dels en effektivisering af opkrævningen og inddrivelsen fremsat forslag om ændring af visse sociale love. Det foreslås bl.a., at de nugældende regler i aktivlovens § 95 ændres. Ændringen medfører, at reglerne for gennemførelse af tilbagebetalingskrav fastsættes af beskæftigelsesministeren i samråd med skatteministeren. Det er hensigten, at denne ministerbemyndigelse skal anvendes til at fastsætte et skematisk regelsæt, hvorefter tilbagebetalingskravet gennemføres. Samtidig er det hensigten, at misligholdelse af en indgået betalingsordning medfører, at hele kravet forfalder, modsat de nugældende regler på området, ligesom manglende tiltrædelse af en betalingsordning medfører forfald af hele kravet.

Forenklingen af opkrævningsreglerne på det sociale område vil i marts 2005 blive fulgt op af forslag om forenkling af bl.a. reglerne om lønindeholdelse og ef-

tergivelse og henstand, da disse områder i særlig grad kan medvirke til betydelige rationaliseringer.

I dag er det mest anvendte regelsæt for lønindeholdelse kildeskattelovens § 73, hvorefter der kan lønindeholdes med en procentdel af nettolønnen dog maksimalt 20 pct. Ved pålæg om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. I modsætningertil står lov om inddrivelse af underholdsbidrag, hvor der ikke er fastsat en maksimal indeholdelsesprocent, men hvor den fastsættes således, at der også overlades bidragsyderen det nødvendige til eget og familiens underhold - dvs. på baggrund af en betalingsevnevurdering.

Med henblik på dels at forenkle og dels implementere principperne i kommunalreformaftalen for inddrivelsesarbejdet vil det blive foreslået, at procentsatserne i kildeskatteloven ophæves, således at det i højere grad end i dag bliver muligt at inddrive hos skyldnere der kan - men ikke vil. Det er herudover hensigten, at der skal ske forenklinger af betalingsevnevurderingen - og udgangspunktet for disse vil være Konkursrådets anbefalinger vedr. forenkling af betalingsevnevurderingen i relation til gældssanering, jf. Betænkning nr. 1449 (2004) om gældssanering.

Forslaget vil endvidere lovfæste den praksis, som anvendes i Inddrivelsesenheden og anvendes i Økonomistyrelsen indtil 1. januar 2005, hvorefter afgørelser om lønindeholdelse i videre omfang træffes efter objektive og dermed e-administrerbare kriterier. Det er således hensigten at indføre et regelsæt, som bl.a. fastsætter beløbsgrænser m.v., som er retningsgivende for fastsættelsen af den procentdel af skyldnerens lønindtægt, hvormed lønindeholdelsen skal ske. Reglerne gøres således elektronisk administrerbare, og der sikres en ensartet, gennemsigtig og objektiv sagsbehandling i forhold til borgerne. Reglerne vil på den anden side også sikre, at det er muligt at tage individuelle hensyn, så lønindeholdelsen kan tilpasses den konkrete situation.

Ud over regelharmonisering og -forenkling vil det endvidere skulle vurderes og afgøres, om den restanceinddrivelsesmyndighed under skatteministerens ressort som en del af ToldSkat, som foreslås etableret i nærværende lovforslag, skal udskilles i en selvstændig styrelse under Skatteministeriet. Beslutning skal være truffet senest medio 2006, således at en eventuel justering af de organisatoriske rammer for inddrivelsesopgaven kan være på plads samtidig med idriftsættelsen af det nye IT-system.

Der forestår derfor et betydeligt analyse- og udviklingsarbejde med henblik på udmøntning af de resterende initiativer, der skal sikre en forenklet digitalise-

ret og enhedsorganiseret restanceinddrivelse. Ud over den nævnte regelforenkling og -harmonisering, endelig fastlæggelse af de organisatoriske rammer for inddrivelsesopgaven og IT-udvikling drejer det sig bl.a. om en afklaring af finansieringsformen for den samlede restanceinddrivelsesopgave og dermed restanceinddrivelsesmyndigheden.

Nærværende lovforslag vil derfor blive fulgt op af yderligere lovforslag i dette og et eller flere kommende folketingsår med henblik på at optimere målopfyldelsen for området.

Ved allerede nu at samle den offentlige restanceinddrivelse under én myndighed mindskes både de organisatoriske og systemmæssige risici i forbindelse med de kommende års betydelige udfordringer med etablering af et samlet restancesystem.

Dertil kommer, at en koordineret entydig restanceindsats og en forbedret styring og prioritering af restanceinddrivelsen mod de områder, hvor der er størst sandsynlighed for betalingsevne, forudsætter, at de organisatoriske rammer understøtter en hurtig beslutningsprocedure og stor fleksibilitet i prioriteringen af indsatsområder.

2. Baggrund

Lovforslaget er som nævnt en udmøntning af den del af Aftale om en strukturreform fra juni 2004, indgået mellem regeringspartierne (Venstre og Det Konservative Folkeparti) og Dansk Folkeparti, der omhandler inddrivelsesopgaven.

Aftalen har baggrund i følgende:

Rigsrevisionen offentliggjorde i august 2003 "Beretning om statens restanceinddrivelse, 13/02." Heri nævnes det bl.a., at regelgrundlaget på inddrivelsesområdet er unødigt kompliceret, at den IT-mæssige understøttelse er utilstrækkelig, og at der er for mange myndigheder involveret. Rigsrevisionen konkluderer, at undersøgelsen samlet har vist, at det er muligt at effektivisere den offentlige inddrivelse af restancer, og at der bl.a. er behov for bedre koordinering på området.

Samtidig viste en sammenligning med Sverige, at Danmark på inddrivelsesområdet har en væsentlig lavere effektivitet, og det var vurderingen, at Sverige har et enklere lovgrundlag, bedre systemunderstøttelse samt en mere enkel struktur med én inddrivelsesmyndighed - "Kronofogdemyndigheden".

På baggrund heraf blev der igangsat en analyse af de økonomiske konsekvenser af et enklere lovgrundlag, en systemmodernisering og en enklere struktur med én myndighed (enhedsorganisering) af den offentlige restanceinddrivelse.

Analysen blev afsluttet i marts 2004. Analysen påviser en række u hensigtsmæssigheder ved organiseringen med fem restancemyndigheder, hvoraf den ene, kommunerne, er opdelt i yderligere ca. 250 enheder:

- Retssikkerheden er svækket som følge af forskelle i administrativ praksis, serviceniveau og inddrivelsesregler hos de involverede myndigheder.
- Der er et omfattende dobbeltarbejde, da ca. 150.000 restanter behandles af mere end én myndighed. Ressourcetabet estimeres til mere end 100 mio. kr. årligt eller ca. 10% af de samlede udgifter på ca. 1 mia. kr. årligt.
- Inddrivelse er ikke en kerneopgave for nogen af myndighederne og definerer derfor ikke organisationens arbejde. Det giver en mindre fokuseret

adfærd, som bl.a. kan aflæses i markante produktivitetsforskelle.

- Omprioritering af den samlede offentlige restanceinddrivelse er vanskelig. I dag er det f.eks. vanskeligt at opprioritere inddrivelse af de statslige restancer (ca. 5 mia. kr.), som håndteres af kommunerne.

Analysen viser endvidere, at der er behov for såvel regelforenklning som en bedre systemunderstøttelse af inddrivelsen.

3. Restanceinddrivelsen i dag

I dag er den offentlige restanceinddrivelse delt på fire (indtil 1. januar 2005 fem) myndigheder:

ToldSkat – de enkelte områder

Inddriver skatte- og afgiftsrestancer vedrørende virksomheder:

- Arbejdsgiverindbetalinger af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag
- Moms og punktafgifter
- Told
- Lønsum
- Selskabs- og fondsskat
- Udbytteskat
- Dødsboskat.

ToldSkat - Inddrivelsesenheden

Inddriver restancer for statsinstitutioner, bortset fra restancer vedrørende skatter og afgifter, SU-området samt politiets krav, herunder:

- Arbejdsløshedsforsikring
- Biblioteksrestancer
- DR-licens
- DSB S-tog A/S
- Personlige fordringer vedrørende løn samt lån og garantier vedrørende jordbrug og fiskeri
- Restancer ved indtægtsdækket virksomhed.

Politiet

Inddriver restancer vedrørende bøder m.m.:

- Bøder
- Konfiskationer
- Erstatninger
- Idømte sagsomkostninger
- Parkeringsafgifter
- Vægtafgifter

Økonomistyrelsen

Inddrev restancer på SU-området indtil 1. januar 2005:

- SU-statslån
- SU-statsgaranterede lån
- SU-stipendier.

Kommunerne

Inddriver restancer vedrørende personskatter og arbejdsmarkedsbidrag for ToldSkat samt restancer vedrørende egne fordringer, herunder også fordringer med statsrefusion:

- Personskatter og arbejdsmarkedsbidrag
- Ejendomsskat
- Forbrugsafgifter
- Husleje
- Underholdsbidrag
- Daginstitution
- Bøder i henhold til skattekontrolloven
- Boligindskudslån
- Boligydelse
- Tilbagebetalingskrav vedrørende boligsikring/ydelse
- Tilbagebetalingspligtig kontanthjælp
- Uddannelseslån § 42
- Motorkøretøjer BL § 58
- Parkeringsafgift
- Retsafgift/gebyr
- Udenlandske skattekrav
- Øvrige kommunale krav

Kilde: Rigsrevisionens Beretning om statens restanceinddrivelse, august 2003.

ToldSkat - de enkelte områder

De regionale told- og skattemyndigheder inddriver primært virksomhedsrelaterede restancer i form af skatter, afgifter og told hos såvel igangværende virksomheder som hos personer, der tidligere har været virksomhedsindehavere (afmeldte virksomheder).

Kendetegnende for de regionale told- og skattemyndigheder er, at de i inddrivelsesarbejdet anvender told- og skattefogeder, der har kompetence til at inddrive skatte-, afgifts- og toldkrav ved udlæg. Inddrivelsen sker endvidere ved modregning og afdragsordninger. Adgangen til lønindeholdelse, der generelt er et meget vigtigt inddrivelsesinstrument, har reelt ingen betydning for inddrivelsen af restancer hos igangværende virksomheder, da lønindeholdelse er betinget af, at virksomhedens ejer har lønarbejde samtidig med, at pågældende driver selvstændig virksomhed.

Den klare hovedopgave i ToldSkats inddrivelse er at holde de igangværende virksomheders restancer nede på et absolut minimum og derved forebygge og minimere den tabsrisiko, der er forbundet med anvendelsen af virksomhederne som opkrævere af hovedparten af det offentliges indtægter.

ToldSkat - Inddrivelsesenheden

Inddrivelsesenheden i ToldSkat København inddriver offentlige restancer af alle typer med undtagelse af krav, der inddrives af de regionale told- og skattemyndigheder, amter og kommuner, politiet og domstolene. Af kravtyper kan nævnes DR-licens, DSB-afgifter samt alle andre nødlidende statslige krav. Fordringerne oversendes fra restancemyndigheden til Inddrivelsesenheden, når betalingsfristen i restancemyndighedens sidste rykkerbrev er overskredet.

Inddrivelsesenheden anvender primært afdragsordninger, lønindeholdelse og modregning i inddrivelsesarbejdet. Kendetegnende for Inddrivelsesenheden er, at inddrivelsen i stort omfang sker ved anvendelse af maskinelle procedurer, herunder maskinel overvågning.

Politiet

Politiet inddriver vægtafgift, bøder, konfiskationsbeløb, udlagte sagsomkostninger i straffesager, regreskrav for udbetaling af erstatning til voldsofre mv. Politiet administrerer endvidere reglerne om bødeforvandlingsstraf.

Da inddrivelse af bøder har karakter af straffuldbyrdelse, skal der ved tilrettelæggelsen af inddrivelsen løbende tages hensyn til, at det samlede beløb skal være betalt inden forældelsesfristens udløb. Såfremt det - ud fra skyldnerens aktuelle betalingsevne - vurderes, at dette ikke er muligt, skal politimesteren træffe beslutning om eventuel henstand eller hel eller delvis eftergivelse (benådning). Ved beløb over 100.000 kr. træffes beslutningen af Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Økonomistyrelsen (indtil 1. januar 2005)

Økonomistyrelsen inddrev misligholdte statsgaranterede studielån, misligholdt studiegæld fra tidligere stats- og studielån, misligholdt voksenuddannelsesstøtte (SVU) og for meget udbetalt studiestøtte. Økonomistyrelsens inddrivelse var organiseret som omkostningsdækket virksomhed. Inddrivelsen finansieredes på samme måde som i Inddrivelsesenheden ved gebyrer og provisioner.

Inddrivelsesfunktionen var integreret i Studiegældskontorets håndtering af planmæssige tilbagebetalinger af studielån samt administrationen af den særlige lov om eftergivelse af studielån.

Kendetegnende for inddrivelsen i Økonomistyrelsen var - som for Inddrivelsesenheden i ToldSkat - at inddrivelsen i stort omfang sker ved anvendelse af maskinelle procedurer, herunder maskinel overvågning. Inddrivelsen skete i øvrigt ved afdragsordninger, lønindeholdelse og modregning.

Kommuner og amter

De enkelte kommuner forestår i dag inddrivelsen af en række restancer på statens vegne, bl.a. personskatter og arbejdsmarkedsbidrag. Endvidere modtager

kommunerne refusion fra staten vedrørende mange af de øvrige krav (typisk 50-100 pct.). Det gælder kontanthjælp, sygedagpenge, underholdsbidrag, boligstøtte, boligydelse m.fl. Refusionen bevirker, at dele af de inddrevne beløb tilgår statskassen.

Endelig forestår kommunerne opkrævning og inddrivelse af en række fordringer og restancer på egne vegne og i visse tilfælde også på privates vegne. Som eksempler herpå kan nævnes restancer vedrørende kommunal elforsyning, børnepasning, administrativt ikendte bøder, børnebidrag, der ikke er udlagt forskudsvis, samt ægtefællebidrag. Samtidig bistår kommunerne amterne med inddrivelse af amternes fordringer, i det omfang de er tillagt udpantningsret. Am-

ternes øvrige krav er civilretslige krav, hvor inddrivelsen sker ved anvendelse af advokatbistand.

Kommunerne anvender foruden administrativt personale egne fogeder (pantefogeder) i inddrivelsesarbejdet. Ud over udlæg sker inddrivelse især ved afdragsordninger og lønindeholdelse. Endvidere inddrives ved indregning af restancer i forskudsskatten og ved modregning.

Kommunerne inddriver primært personorienterede restancer. Personlige skatter og arbejdsmarkedsbidrag udgør ca. 45 pct. af restancerne. De øvrige restancer, fx. underholdsbidrag, forbrugsafgift og tilbagebetalingspligtig kontanthjælp, udgør ca. 55 pct. og fordelers sig på ca. 70 forskellige kravtyper.

Samlede offentlige krav ultimo 2002 og 2003

	2002	2003
	---- mio. kr. ----	

Inddrivelsesenheden:

Biblioteksrestancer	2	1
Diverse fordringer	15	13
Dir. for Arbejdsløshedsforsikring	219	227
DR-licens	632	618
DSB S-tog A/S	157	155
Fakturafordringer (fx indtægtsdækket virksomhed)	133	147
Fiskeribanken	259	250
Fællesopkrævninger	1	1
Personlige fordringer	827	769
Inddrivelsesenheden i alt	2.245	2.181

Økonomistyrelsen:

SU-stipendier	318	349
Studiegæld	2.972	2.950
Økonomistyrelsen i alt	3.290	3.299

Kommunerne:

Personlig skat	4.799	4.796
Arbejdsmarkedsbidrag	1.029	983
Retskraftige udgiftsførte restancer	5.713	5.628
Skat og arbejdsmarkedsbidrag i alt	11.541	11.407
Ejendomsskat	64	49
Forbrugsafgift	458	432
Husleje	41	30
Underholdsbidrag	3.356	3.464
Daginstitution	138	137
Bøder i henhold til skattekontrolloven	31	31
Boligindskudslån	173	178
Boligydelse	66	64
Tilbagebetalingskrav/boligsikring og -ydelse	289	291
Tilbagebetalingspligtig kontanthjælp	1.549	1.499
Uddannelseslån § 42	19	17
Motorkøretøjer BL § 58	101	76
Parkeringsafgift	26	33
Retsafgift/-gebyr	107	128
Udenlandske skattekrav	197	137
Andre kommunale krav	980	1.015
Øvrige kommunale krav i alt	7.595	7.581
Kommunerne i alt	19.136	18.988

ToldSkat:

A-skat/AM-bidrag	1.386	1.323
Moms, told, punktafgifter og lønsum	5.670	5.985
Renter/gebyrer	2.782	2.374
Selskabs- og fondsskat	3.109	2.790
Dødsboskat	31	4

Rente, udbytteskat mv.	36	88
Retskraftige udgiftsførte restancer	9.835	9.829
ToldSkat i alt	22.849	22.393
Politiet:		
Bøder	674	715
Konfiskationer	163	155
Erstatninger	74	88
Strafferetsplejen	475	537
Politiet i alt *	1.386	1.495
Samlede restancer i alt	48.906	48.356

* I opgørelsen af politiets tilgodehavende sondres ikke mellem almindelige debitorer og restanter, hvorfor restancemassen er mindre end anført i tabellen.

Det fremgår af tabellen, at den samlede restancemasse i 2003 udgjorde mindst 48.356 mio. kr. I relation til kommunernes restancemasse bør det bemærkes, at de statslige krav vedr. skat m.v. udgjorde 11.407 mio. kr. og de øvrige kommunale krav 7.581 mio. kr. Med hensyn til de øvrige kommunale krav bør det endvidere bemærkes, at der for en stor dels vedkommende er tale om hel eller delvis refusion fra staten. For så vidt angår tilbagebetalingspligtig kontanthjælp er der således 50 pct. refusion i henhold til lov om aktiv socialpolitik og hhv. 50 pct., 75 pct. og 66,6 pct. refusion vedr. boligsikring, boligydelse og boligindskudslån efter lov om individuel boligstøtte. Tilsvarende er der i relation underholdsbidrag tale om restancer som enten er af privat karakter eller hvor staten har refunderet det forskudsbetalte børnebidrag, jf. lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

De egentlige kommunale restancer, hvor det er kommunen som har beløbet til gode, udgjorde således i 2003 mindre end 40 pct. af de 7.581 mio. kr. øvrige kommunale restancer. Hvilket samlet betyder, at kun omkring 15 pct. af de 18.988 mio. kr. restancer som i 2003 var under inddrivelse i kommunerne, var egentlige kommunale restancer.

4. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget samles restanceinddrivelsen af fordringer, som i dag inddrives af amterne, kommunerne, ToldSkat, Inddrivelsesenheden under ToldSkat, politiet og domstolene, i en ny restanceinddrivelsesmyndighed under Skatteministeriet.

Som et led i samlingen skal der overføres aktiver, rettigheder og pligter samt ansatte fra kommunerne til staten. Lovforslaget indeholder regler for denne overførsel. Fastlæggelsen af denne overførsel og eventuelle særlige vilkår herfor skal i overensstemmelse med regeringspartierne aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform som udgangspunkt ske ved aftale

mellem den enkelte kommune og Skatteministeriet. Skatteministeren kan dog nedsætte et nævn, der kan træffe beslutning om den konkrete overførsel af aktiver, rettigheder og pligter samt ansatte i tilfælde af uenighed herom mellem en kommune og Skatteministeriet. Til sikring af de kommunale skattemedarbejdere, der overgår til ansættelse i staten, vil de pligter og rettigheder, der følger af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse, skulle finde tilsvarende anvendelse for ikke-tjenestemandansatte i denne situation. Ansættelsesvilkårene for det statslige personale, hvortil inddrivelsesopgaven overføres, berøres ikke af loven.

Et af hovedmålene og fordelene ved at samle restanceinddrivelsen hos én myndighed i staten er, at borgeren eller virksomheden skal opleve en ensartet behandling i sager om inddrivelse af gæld til det offentlige. Et væsentligt element er i den forbindelse, at skyldneren kun er i kontakt med én myndighed i sager vedrørende inddrivelse af gæld til det offentlige.

I lovforslaget tages der således udgangspunkt i den sondring mellem opkrævning og inddrivelse, som allerede anvendes på det kommunale område. En sådan sondring er således omdrejningspunktet for lov nr. 52 af 31. januar 2001 om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse. En tilsvarende sondring praktiseres også i staten f.eks. i samspillet mellem Inddrivelsesenheden i ToldSkat og de mange statslige fordringshavere, som benytter Inddrivelsesenheden, når opkrævningsmulighederne er udtømte.

Loven, der i sin tid var en imødekommelse af et kommunalt ønske om at skabe hjemmel til kommunalt samarbejde på opkrævnings- og inddrivelsesområdet, indebærer, at en kommunalbestyrelse kan bemyndige en anden kommunalbestyrelse til helt eller delvis at forestå opkrævning og inddrivelse af fordringer, som i medfør af lovgivningen varetages af kommunen.

Af lovens forarbejder fremgår, at der ved opkrævning forstås udsendelse af opkrævninger og regninger

m.v. til borgere og virksomheder m.fl. og kontrol af, om betaling finder sted inden for den fastsatte betalingsfrist, samt eventuelt efterfølgende udsendelse af rykkere. Ved inddrivelse forstås anvendelse af lovgivningens tvangsinddrivelsesmidler i form af eksempelvis lønindeholdelse, inddrivelsesret, modregning, indgivelse af konkursbegæring og frivillige betalingsordninger. Med loven sikredes det, at kommunerne kunne etablere et bredt samarbejde på opkrævnings- og inddrivelsesområdet, der indbefatter alle inkasso-funktioner. Et samarbejde mellem kommuner om selve opkrævningsfunktionen, der består i almindelig administration i form af foretagelse af beregninger, udsendelse af opkrævninger, udsendelse af rykkere m.v., kræver ikke lovhjemmel, idet der er tale om faktisk forvaltningsvirksomhed.

I august 2004 var der etableret 11 kommunale samarbejder om opkrævning og inddrivelse. Samarbejdsaftalerne omfatter 35 kommuner.

Den udvikling i retning af at samle inddrivelsen i større enheder på tværs af kommuneskel med henblik på at opnå stordriftsdele, som loven om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse er udtryk for, videreføres og optimeres nu med samlingen af inddrivelsesopgaven hos én statslig myndighed.

Det er fortsat op til fordringshaverne at tilrettelægge selve opkrævningsarbejdet, der afhængigt af lovgivningen og praksis på de enkelte områder kan omfatte udsendelse af opkrævninger eller indgåelse af betalingsaftaler og afdragsordninger, kontroller med at betalingen sker og rykkerprocedurer. Kommunerne og andre fordringshaver har derfor fortsat mulighed for at tage sociale og andre hensyn ved tilrettelæggelsen af det almindelige opkrævningsarbejde. Det er midlertidigt ikke hensigten, at der i dette arbejde skal indgå egentlige betalingssevnevurderinger eller anden ressourcekrævende sagsbehandling i forbindelse med f.eks. indgåelse af en betalingsaftale, men derimod følges mere skematiske og enkle procedurer.

Forslaget tilgodeser således på den ene side hensynet til administrative lettelser og effektiviseringer i opkrævnings- og inddrivelsesarbejdet samtidig med, at der på den anden side gives plads til fleksibilitet og individuelle hensyn af bl.a. social karakter i forhold til skyldneren. Tilsvarende indsatsstrategien på Skatteministeriets område, skal opkrævnings- og inddrivelsesarbejdet afspejle, at skyldnere, der har viljen men ikke evnen til at betale, skal mødes af en fleksibel og "hensyntagende" inddrivelsesstrategi.

Anvendelsesområdet for loven er samtlige fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, her-

under foruden fordringer, der tilkommer det offentlige, også fordringer, som det offentlige inddriver på vegne af andre f.eks. underholdsbidrag. Loven omfatter også rent kommunale krav, der ikke er tillagt særlige inddrivelsesmidler. Også udenlandske krav, der inddrives af myndigheder i Danmark, og danske krav, der inddrives af myndigheder i udlandet, skal efter forslaget behandles af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Lovforslaget indebærer, at de gældende regler og praksis vedrørende opkrævning og inddrivelse vedrørende de enkelte fordringer i særlovgivningen fortsat skal finde anvendelse. Det hænger sammen med, at der i nærværende lovforslag ikke lægges op til en egentlig regelharmonisering og -forenkling og samling af reglerne i én lov. Enkelte tilpasninger vil dog blive foreslået i særlovgivningen i det samtidigt fremsatte lovforslag om ændring af forskellige love (Konsekvensændringer som følge af samlingen af inddrivelsen i Skatteministeriet).

I lovforslaget fastlægges snitfladen og kompetenceforholdet mellem de kommunale og statslige fordringshaver på den ene side og den nye restanceinddrivelsesmyndighed på den anden.

For det første foreslås det, at de kommunale og statslige fordringshaver som led i opkrævningsarbejdet efter anmodning fra skyldneren fortsat skal have mulighed for at tillade afdragsvis betaling. Det er tanken, at fordringshaveren pr. kulance under hensyn til det skyldige beløbs størrelse skal kunne bevilge skyldneren en udvidet betalingsfrist, hvis der f.eks. foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Der kan også være tale om, at et forfaldent beløb f.eks. kan afdrages i rater.

For det andet lægges der op til, at fordringshaverne fortsat gives mulighed for at give henstand med betalingen inden for en rimelig tidsramme og under hensyntagen til gældens størrelse i overensstemmelse med lovgivningens regler herom.

I det omfang skyldneren i forvejen er kendt af fordringshaveren, f.eks. som social klient i den kommunale socialforvaltning, vil kendskabet til skyldnerens økonomiske og sociale situation selvsagt kunne indgå i vurderingen af, om kommunen som fordringshaver finder det rimeligt og hensigtsmæssigt at tillade afdragsvis betaling eller henstand frem for at oversende fordringen til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden under Skatteministeriet.

På den anden side er det ikke hensigten, at den enkelte fordringshaver skal afkræve skyldneren dokumentation eller indhente yderligere oplysninger om skyldnerens forhold med henblik på at foretage en be-

talingsevnevurdering for at kunne tillade afdragsvis betaling eller henstand som nævnt. Mulighederne er tænkt som et redskab, der ikke kræver ressourcemandvendelse af nævneværdigt omfang hos den enkelte fordringshaver, og som det er frivilligt for den enkelte fordringshaver at benytte. Som en naturlig opfølgning på en henstandsordning skal fordringshaveren kunne tillade en vis korterevarende betalingsordning med skyldneren.

Der lægges i øvrigt ikke op til at begrænse fordringshavernes adgang til oplysninger om skyldnere, herunder kommunernes adgang til oplysninger om borgere bosiddende i kommunen, i forhold til hvad der følger efter gældende lovgivning, herunder forvaltningsloven og persondataloven.

For det tredje lægges der op til, at de enkelte fordringshavere, hvis de bliver bekendt med, at skyldnerens forhold er ændret væsentligt efter overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom. Fordringshavere kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at tilbagesende sagen med henblik på, at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer omfattet af refusionsret fra statskassen kan dog ikke sendes tilbage til fordringshaveren, eller den, der på vegne af fordringshaveren, har forestået opkrævningen. Omvendt, såfremt skyldnerens økonomiske forhold bedres, kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om, at inddrivelsen intensiveres. Også her vil fordringshaverens kendskab til skyldneren som f.eks. social klient kunne være udslagsgivende for en anmodning om tilbagesendelse af fordringen henholdsvis indstilling om, at inddrivelsen intensiveres.

Herudover foreslås det som nævnt ovenfor, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde, herunder rykkerprocedurer, efter de fastlagte regler og procedurer herom. Det vil også fortsat være fordringshaveren, der i tilfælde af manglende betaling til forsyningselskaber eller af leje træffer eventuel afgørelse om at lukke for varme og el eller om at udsætte skyldneren af et lejemål, ligesom det er fordringshaveren, der foranlediger afgørelsen effektueret. Der er tale om nogle særlige tiltag, hvor gennemførelsen som oftest enten medfører eller betinger et tæt samarbejde med de sociale myndigheder.

Hvis der er tvist om kravets eksistens eller størrelse, skal tvisten afklares ved fordringshaverens foranstaltning.

Det er en betingelse for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, at skyldneren underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. I praksis kan underretningen ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller såfremt der praktiseres en rykkerprocedure - sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen. På tilsvarende vis skal fordringshaveren give skyldneren besked, hvis fordringen tilbagesendes til fordringshaveren f.eks. med henblik på at give midlertidig henstand med betalingen.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kommer først ind i billedet, når fordringshaveren har udtømt mulighederne for at opkræve fordringen. Dvs., når en skyldner ikke overholder betalingsfristen eller misligholder en aftale om betaling i rater på trods af en eller flere rykkerskrivelser. Først på dette tidspunkt har fordringen udviklet sig til en *restance*, som fordringshaveren overdrager til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afvikling.

Når særlige forhold taler derfor, vil fordringerne kunne overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt. Det kan f.eks. være aktuelt, hvis der er krav til opkrævning vedr. f.eks. underholdsbidrag og daginstitutionsbetaling samtidig med, at en eller flere andre fordringer er overgået til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldneren vil i en sådan situation kunne være interesseret i en samlet afviklingsordning, hvor også fremtidige rater omfattes af betalingsaftalen, således at afviklingsordningen omfatter hele gældsforholdet. Dette kan samtidig - i fordringshavernes interesse - sikre en samlet inddrivelse af et løbende mellemværende. Der vil blive fastsat nærmere regler herom i medfør af bemyndigelsen i forslaget § 2, stk. 6.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastlægge de nærmere krav til dataudvekslingen mellem fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder hvilke oplysninger, der under iagttagelse af forvaltningsloven, persondataloven og databeskyttelsesdirektivet skal afgives i forbindelse med overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er skatteministeren, eller den ministeren bemyndiger dertil. Det er tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden, indtil andet bestemmes, er ToldSkat. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil indgå i ToldSkats nye struktur og derved bl.a. være repræsenteret i de enkelte skattecenetre.

Restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser, der er tilknyttet

de enkelte fordringer mv., til brug for kravets afvikling. Det vil bl.a. sige, at de inddrivelsesredskaber, som den enkelte fordring er tillagt i lovgivningen, eller andre kreditorbeføjelser, som følger af praksis, kan anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det drejer sig bl.a. om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, dækningsrækkefølge, indtrædelsesret, tiltrædelse af akkordordninger og gældssaneringsforslag, indgivelse af konkursbegæring, indberetning til kreditoplysningsbureauer og eftergivelse og henstand.

Både fordringshaverne og restanceinddrivelsesmyndigheden kan over for fogedretten fremsende begæring om foretagelse af arrest hos skyldneren til sikkerhed for pengekrav, hvis dette er nødvendigt af hensyn til fyldestgørelsen, jf. retsplejelovens kapitel 56.

Det er ikke hensigten at begrænse fordringshaverens adgang til modregning og indtrædelse i de tilfælde, hvor en fordring endnu ikke er overført til inddrivelse, men opfylder reglerne for modregning og indtrædelse i særlovgivningen eller som følge af retspraksis.

Endvidere foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden får adgang til at indhente oplysninger om skyldnerens økonomiske forhold, arbejdsmæssige forhold, boligmæssige forhold m.v. inden for rammerne af persondataloven og forvaltningsloven, i det omfang sådanne oplysninger er en forudsætning for varetagelse af inddrivelsesopgaven. Efter forslaget kan oplysningerne indhentes elektronisk med henblik på, at de kan indgå i en automatisk visitering af sagerne.

Ligesom det i dag er tilfældet i ToldSkat, vil der ikke blive givet en generel adgang for ansatte i restanceinddrivelsesmyndigheden til alle oplysninger i myndighedens IT-systemer. Adgang og autorisation til oplysninger, der er relevante for løsningen af opgaver, vil ske efter en forudgående konkret vurdering af ledende medarbejdere.

Det følger i øvrigt af de almindelige regler i forvaltningslovens § 32, at medarbejdere i restanceinddrivelsesmyndigheden ikke må skaffe sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes opgaver.

Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter regler fastsat af skatteministeren skal stille visse oplysninger om restancer til rådighed for fordringshaverne. Videregivelsen vil dog kun omfatte data, der er genereret hos restanceinddrivelsesmyndigheden, under iagttagelse af reglerne om indsamling, registrering og videregivelse af personoplysninger i forvaltningsloven, persondataloven og databeskyttelsesdirektivet. Den elektroniske videregivelse af oplysninger kan som nævnt ifølge forslaget alene ske til fordringsha-

ver/opkrævningsmyndigheder og vil være begrænset til oplysninger om restancens størrelse i forhold til vedkommende fordringshaver, og om der foreligger restancer, dvs. uden beløbsmæssig specifikation, i forhold til andre fordringshaverne. Indtil det nye restancesystem kan tages i brug, vil de omhandlede oplysninger blive stillet til rådighed, i det omfang de eksisterende systemer indeholder og kan håndtere oplysningerne.

I øvrigt lægges det til grund, at kommunikationen, herunder udvekslingen af data, mellem den enkelte fordringshaver og restanceinddrivelsesmyndigheden i videst mulige omfang sker elektronisk.

Forskrifter, der udstedes i medfør af bemyndigelsen, vil blive sendt i høring hos Datatilsynet, jf. herved persondatalovens § 57.

Grundtanken i indsatsstrategien på Skatteministeriets område er en differentieret indsats overfor henholdsvis medspillere og modspillere. Denne segmentering vil også afspejle sig i restanceinddrivelsesmyndighedens opgavevaretagelse. Restanceinddrivelsesmyndighedens udfordring er dermed at få en restance afviklet på den mest hensigtsmæssige måde ved anvendelse af færrest mulige ressourcer. Segmenteringen vil i øget omfang blive understøttet elektronisk i forbindelse med ibrugtagningen af et nyt fælles restancesystem i løbet af første halvår 2007.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derfor også skulle tilrettelægge og prioritere inddrivelsesindsatsen efter skyldnerens vilje og evne til at afvikle deres mellemværende med det offentlige. De mere indgribende tvangsinddrivesskridt som lønindeholdelse og udpantning vil derfor som udgangspunkt ikke blive anvendt over for skyldnere, som indgår og overholder en afviklingsordning, som kan eliminere restancen. Udlæg kan som hidtil tages i anvendelse til f.eks. sikring af en restance under en betalings- eller henstandsordning.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har efter forslaget også mulighed for at indgå frivillige betalingsaftaler med eller fastsætte betalingsordninger for skyldneren, ligesom den kan aftale eller bevilge henstand med betalingen eller eftergive en fordring helt eller delvis efter de almindelige regler herom. Restanceinddrivelsesmyndigheden bemyndiges som nævnt til at indhente oplysninger om skyldneren, der under iagttagelse af persondatalovens regler er nødvendige for en optimal opgavevaretagelse, som omfatter skyldig hensyntagen til sociale og økonomiske forhold ved fastlæggelsen af niveauet for inddrivelsesindsatsen og valg af inddrivelsesinstrument.

Administrationen af de forskellige restanceområder forudsættes indtil ibrugtagningen af et nyt fælles restancesystem i løbet af første halvår 2007 primært at blive understøttet af eksisterende systemer. Ud over at udvikle et nyt restanceinddrivelsessystem vil den mellemliggende periode blive anvendt til at få analyseret og vedtaget nye forenkledede og harmoniserede inddrivelsesregler, der i øget omfang understøtter automatiske inddrivelsesprocedurer, få tilpasset inddrivelsesstrategien og harmoniseret og klargjort de enkelte sagsområder til konvertering.

De nye forenkledede og harmoniserede inddrivelsesregler - herunder på området for lønindeholdelse - vil være med til at sikre en inddrivelsesstrategi, hvor sagerne visiteres, så indsatsen løbende kan tilpasses brug af de mest hensigtsmæssige og e-administrerbare inddrivelsesinstrumenter set i forhold til de enkelte skyldforhold. Visitationsmodellen forventes bl.a. at bygge på, om skyldneren er en virksomhed eller privat person; på gældens størrelse; størrelsen af skyldnerens indtægt, indtægtskilde og formueforhold; gældens karakter m.v., og nok så vigtigt, ud fra en sagligt begrundet segmentering af forskellige grader af medspillere og modspillere, gående fra skyldnere, der kan og vil betale til de skyldnere, der kan men ikke vil betale. Det bemærkes, at det ikke hermed er tilsigtet at fravige det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetskrav.

Visitationsmodellen vil blive understøttet af det nye fælles restancesystem, der tages i brug i løbet af første halvår 2007, og som vil kunne tilpasses en strategi og dermed visitationsmodel, der revurderes ud fra samfundsudviklingen og indhentede erfaringer.

I forhold til privatpersoner er det hensigten, at visitationen og valg af inddrivelsestiltag skal have fokus på skyldnerens indkomstforhold i form af afdragsordninger og lønindeholdelse, og de mere ressourcerekrævende udlæg kan kun forventes gennemført ved større restancer, hvis skyldneren med sikkerhed har let realiserbare aktiver eller for at afbryde forældelsesfristen.

Lønindeholdelse kan kun anvendes i meget begrænset omfang ved virksomhedsgæld, hvor vægten i stedet vil ligge på afdragsordninger overfor medspillere, mens inddrivelsen overfor modspillere vil ske i form af udlæg. Er der tale om store restancer, vil udlæg tillige blive anvendt for at sikre kravet.

Ved valg af inddrivelsestiltag vil tillige indgå, om der er en risiko for en løbende forøgelse af gældsforholdet. I bekræftende fald vil der blive valgt tiltag, der kan begrænse denne risiko.

Et meget væsentligt element i en automatiseret inddrivelse vil blive at sikre, at der fortsat kan tages indi-

viduelle hensyn, hvor inddrivelsen betinger det, herunder at gældsforhold, der ikke egner sig til at blive behandlet automatisk, sorteres fra til manuel behandling.

En standardisering af reglerne for at fastsætte betalingsevne vil være med til at sikre, at skyldnere, der ikke har formue, indkomst eller har indkomst på så lavt et niveau, at der ikke er en særlig stor betalingsevne, kun i mindre grad vil få henvendelser fra restanceinddrivelsesmyndigheden, før de igen har indkomst eller betalingsevne. Et centralt element i arbejdstilrettelæggelsen er således, at man kun vil lave den manuelle betalingsevnevurdering i de tilfælde, hvor der er et egentligt behov.

Det vil dog blive sikret, at overskydende skat og andre udbetalinger fra det offentlige vil blive brugt til nedbringelse af gælden.

For den helt overvejende del af skyldnerne vil inddrivelsen kunne foretages på denne enkle måde. Udlæg med kontakt til borgeren foretages under hensyntagen til den økonomiske gevinst og/eller som en forældelsesafbrydende foranstaltning. I dag foretages mange udlæg forgæves, og da udlægsforretninger samtidig er meget ressourcerekrævende, består udfordringen i at målrette anvendelsen til at omfatte de situationer, hvor der er en høj grad af sikkerhed for, at indsatsen står mål med gevinsten. Medvirkende hertil vil være de muligheder en øget opdatering af indkomst- og formueoplysninger og et nyt restancesystem giver.

Den beskrevne fremgangsmåde er meget lidt ressourcerekrævende, da sagsbehandlingen i store træk kan foretages maskinelt, som det allerede er tilfældet i dag i den statslige centrale inddrivelse.

Der kan derfor målrettes flere ressourcer på bestemte grupper af skyldnere. Det er specielt de borgere, der har sociale problemer og de borgere og virksomheder, der bevidst forsøger at unddrage sig betaling ved konkursrytteri, kreditorly mv.

Endelig foreslås det, at alle klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser skal indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen.

Det foreslås, at indsigelser mod udlæg foretaget af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder som hidtil skal behandles af fogedretten. Udlæg er i modsætning til de øvrige inddrivelsesmidler ikke administrative afgørelser, der er omfattet af reglerne i offentlighedsloven og forvaltningsloven. Der er derimod tale om juridisk virksomhed, og sagerne behandles efter reglerne om tvangsfuldbyrdelse i retsplejeloven.

I overensstemmelse med regeringens skatkestop vil der ikke skulle betales afgift efter de almindelige regler ved oversendelse af en klage til Landsskatteretten. Til gengæld foreslås inddrivelsessagerne undtaget fra reglerne om omkostningsgodtgørelse i skattesager. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser vil omfatte alle offentlige krav og ikke kun skattekrav. Det må forventes, at klagerne til Landsskatteretten over afgørelser på inddrivelsesområdet kun sjældent vil afspejle skattelovgivningens kompleksionsgrad.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte nærmere regler for den foreslåede remonstrationsordning for klager på inddrivelsesområdet. Ordningen indebærer, at klagen skal indsendes til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter en ny vurdering finder anledning til at genoptage sagen og klageren indvilliger heri, træffer restanceinddrivelsesmyndigheden på ny afgørelse i sagen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter en ny vurdering kan give klageren delvist medhold, skal restanceinddrivelsesmyndigheden samtidig oplyse klageren om, at klagen kan fastholdes, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden får besked herom inden 1 måned efter, at klageren har fået meddelelse om restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse i sagen. Hvis den oprindelige afgørelse ikke ændres, eller hvis klagen fastholdes, sender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til Landsskatteretten. Herved gives der mulighed for, at kun klager af en vis økonomisk og juridisk tyngde indbringes for Landsskatteretten.

Bemyndigelsen vil i øvrigt kunne anvendes til at fastsætte regler for Landsskatterettens klagesagsbehandling på inddrivelsesområdet, der fraviger reglerne i skatteforvaltningslovens kapitel 16, jf. det samtidigt fremsatte lovforslag herom.

Det forudsættes endvidere, at forslaget om, at Landsskatteretten i forbindelse med reformen på skattemrådet, jf. det fremsatte lovforslag herom, efter bestemmelser fastsat af retspræsidenten skal kunne afgøre visse sagstyper uden deltagelse af læge retsmedlemmer, skal finde anvendelse for inddrivelsessagerne, svarende til at disse klagesager hidtil i overvejende grad har været behandlet af embedsmænd uden lægmandsmedvirken. Endelig forudsættes de foreslåede regler om, at Landsskatteretten i visse tilfælde kan anmode told- og skatteforvaltningen om at udarbejde en sagsfremstilling tilsvarende skal finde anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser.

Samlingen af inddrivelsesopgaven hos restanceinddrivelsesmyndigheden foreslås som nævnt at ske den

1. oktober 2005. Det betyder bl.a., at verserende inddrivelsessager skal overgå til videre behandling fra den oprindelige inddrivelsesmyndighed til restanceinddrivelsesmyndigheden fra dette tidspunkt. Det forudsættes, at restanceinddrivelsesmyndigheden træffer aftale med de enkelte fordringshavere vedrørende den praktiske fremgangsmåde i forbindelse med sagsoverførslen. Skatteministeren foreslås bemyndiget til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af opgaver og personale fra kommunerne mv. til staten.

Vedrørende verserende klagesager om inddrivelse ved lovens ikrafttrædelse foreslås det, at disse sager overgår til afgørelse i Landsskatteretten den 1. januar 2006, såfremt der på dette tidspunkt ikke er truffet afgørelse i sagen af den oprindelige klageinstans.

I overensstemmelse med regeringspartierne's aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform følger personalet med opgaven.

Det indebærer, at Skatteministeriet, der overtager inddrivelsesopgaven fra kommunerne, fremover bliver ansættelsesmyndighed for de kommunalt ansatte, der hidtil har været beskæftiget med opgaven.

Staten overtager ikke kun det kommunale personale, der udelukkende eller helt overvejende er beskæftiget med inddrivelsesopgaven, men også en forholdsmæssig del af det kommunale personale, der varetager generelle funktioner.

Der fastsættes i forbindelse hermed særlige regler, der regulerer personalets rettigheder og pligter i forbindelse med overførslen, jf. §§ 6-9, idet det bemærkes, at ansættelsesvilkårene for det statslige personale, hvortil inddrivelsesopgaven overføres, ikke berøres af loven. Der knytter sig i den forbindelse forskellige problemstillinger til overførslen af tjenestemænd henholdsvis overenskomstansatte og andet ikke tjenestemandsansat personale.

Målet er, at alle medarbejdere i forbindelse med overflytningen tilbydes gode udviklende arbejdspladser med samme jobsikkerhed som i dag.

Efter gældende ret vil visse overenskomstansatte og andet ikke tjenestemandsansat personale ved en overførsel til en anden myndighed som følge af opgaveflytninger være omfattet af reglerne i virksomhedsoverdragelsesloven (lovbekendtgørelse nr. 710 af 20. august 2002 om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse).

Virksomhedsoverdragelsesloven indebærer på den ene side, at personalet som udgangspunkt har pligt til at tåle et arbejdsgiverskifte og således ikke kan betragte arbejdsgiverskiftet som en opsigelse, forudsat at der ikke i forbindelse med overførslen sker andre væsent-

lige ændringer i ansættelsesvilkårene for de enkelte ansatte. På den anden side indebærer virksomhedsoverdragelsesloven, at personalet som udgangspunkt har ret til fortsat ansættelse på de hidtidige vilkår.

Virksomhedsoverdragelsesloven finder imidlertid ikke anvendelse ved overførsel af administrative funktioner mellem offentlige myndigheder, jf. lovens § 1, stk. 2.

Ved en overførsel af opgaver fra en offentlig myndighed til en anden finder virksomhedsoverdragelsesloven således ikke efter gældende ret anvendelse for ansatte, der er beskæftiget med myndighedsopgaver, men vil finde anvendelse for andre grupper af ansatte, herunder ansatte der beskæftiger sig med driftsopgaver.

Med henblik på at sikre et ensartet retsgrundlag for alle overenskomstansatte og andre ikke-tjenestemandsansatte fastsættes det derfor med lovforslaget i overensstemmelse med regeringspartierne aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform, at virksomhedsoverdragelsesloven finder tilsvarende anvendelse for de overenskomstansatte m.v., der ikke efter de gældende regler er omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

Herved sikres alle overenskomstansatte m.v., som overføres fra kommunal ansættelse til ansættelse i staten, ensartede rettigheder i forbindelse med overførslen, herunder bl.a. at de pågældendes ansættelsesvilkår videreføres uændret.

Lovforslaget præciserer på den anden side, at de overenskomstansatte mv. som udgangspunkt er forpligtet til efter opgaveflytningen at opfylde arbejdsaftalen ved ansættelse i staten.

Efter en samlet afvejning af de rettigheder og pligter, som følger af virksomhedsoverdragelsesloven, vurderes lovforslaget at medføre en forbedret retsstilling for de overenskomstansatte m.v., som efter de gældende regler ikke er omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

Efter lovforslaget overgår kommunalt ansatte tjenestemænd til ansættelse i staten på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

Det betyder, at de efter overgangen er omfattet af tjenestemandsløvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

De pågældende ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandsløvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Det vil ved den pensionsmæssige indplacering blive sikret, at der ikke som følge af overgangen sker forringelse af den pensionsret, der er optjent i kommunalt

regi. Tilsvarende vil de pågældende ved indplacering i de lønsystemer, der gælder i staten, blive sikret mod lønnedgang som følge af overgangen.

Lovforslaget indebærer, at ansættelsesmyndigheden er vedkommende nye ansættelsesmyndighed, og at ansættelsesområdet er det samme som for andre tjenestemænd, der ansættes hos denne ansættelsesmyndighed.

Overgang til ansættelse i staten vil ikke i sig selv være en forflyttelse. De tjenestemænd, der overføres efter § 7, vil således ikke kunne kræve sig afskediget med rådighedsløn/ventepenge eller pension som følge af selve overgangen til ansættelse i staten.

Endvidere indebærer lovforslaget, at de pågældende tjenestemænd fremover vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde.

Ved vurderingen af, om en anden stilling kan anses for passende, vil det udover en vurdering af stillingens karakter og sammenhæng med den hidtidige stilling blandt andet skulle indgå, at ændringen af ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform. Endvidere vil det skulle indgå i vurderingen, om tjenestemanden efter en bedømmelse på grundlag af momenter som uddannelse, alder, helbredstilstand, den sædvanlige opfattelse af status m.v. kan siges at have fået anvist en passende stilling. Det betyder, at de pågældende tjenestemænd vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde, som de ikke ville have været forpligtede til at overtage inden for rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Det gælder dog ikke, hvis forpligtelsen til inden for rammerne af det nye ansættelsesområde at overtage en anden stilling måtte være af særlig indgribende karakter over for den enkelte.

Det fastslås med lovforslaget, at tjenestemænd, der overføres fra kommunal til statslig ansættelse, ved pensionering fra ansættelsen får udbetalt tjenestemandspensionen af staten.

En del af tjenestemændenes pensionsrettigheder vil være optjent under kommunal ansættelse, mens en del af pensionsrettighederne optjenes under ansættelse i staten. Myndighederne er ikke efter gældende regler forpligtet til at afdække pensionsforpligtelsen forsikringsmæssigt. Det indebærer, at der ikke nødvendigvis vil kunne overføres et aktiv fra den myndighed, hvorfra tjenestemændene overføres, der svarer til det pensionstilsvaret, som er optjent under den pågældende myndighed.

Med lovforslaget bemyndiges finansministeren derfor til efter forhandling med indenrigs- og sund-

F. t. l. vedr. opkrævning af visse fordringer m.v.

hedsministeren at fastsætte regler om beregning og eventuel fordeling af pensionsforpligtelsen for tjenestemænd, der overføres efter loven. Reglerne herom vil sikre, at der som udgangspunkt sker en fordeling af pensionsforpligtelsen mellem den hidtidige og den nye ansættelsesmyndighed.

De kommunale parter vil blive inddraget i forbindelse med udarbejdelsen af de regler, der vil blive udstedt vedrørende fordelingen af tjenestemandspensionsforpligtelserne. Reglerne vil endvidere i udkast blive sendt i høring hos de myndigheder og organisationer, som er blevet hørt over lovforslaget. Bemyndigelserne til at fastsætte regler om fordelingen af tjenestemandspensionsforpligtelserne vil blive udmøntet inden den 1. januar 2006.

Lovforslaget regulerer overførslen af aktiver samt rettigheder og pligter ved overførslen af kommunernes inddrivelsesopgaver til staten.

I overensstemmelse med aftalen mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti om en kommunalreform foreslås, at Skatteministeriet fra den 1. oktober 2005 overtager den del af kommunernes aktiver samt rettigheder og pligter, der udelukkende knytter sig til inddrivelsesopgaven. Vedr. fast ejendom, der udelukkende er anvendt til inddrivelsesopgaven, sker der ikke overførsel til Skatteministeriet. Skatteministeriet har i stedet ret til at leje sådan fast ejendom, eller fast ejendom eller lokaler, der delvist er anvendt til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven. Fast ejendom, der helt eller delvist er anvendt til inddrivelsesopgaven, kan dog efter aftale overføres til staten.

Forud for fusionen den 1. oktober 2005 skal der konkret tages stilling til, hvilke aktiver samt rettigheder og pligter, der skal overføres fra kommunerne til Skatteministeriet. Der skal tilsvarende konkret tages stilling til, hvilke ansatte der skal overføres til Skatteministeriet.

Det foreslås i overensstemmelse med regeringspartiernes aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform, at de enkelte kommuner som udgangspunkt ved aftale med Skatteministeriet skal fastlægge den konkrete deling af aktiver, rettigheder og pligter samt ansatte. Det foreslås endvidere, at for fast ejendom har Skatteministeriet ret til af den pågældende kommune at leje ejendommen til varetagelse af inddrivelsesopgaven. Tilsvarende er der ret til at leje lokaler, der hidtil har været anvendt til den kommunale inddrivelsesopgave. Kommunerne beholder således de pågældende ejendomme, men der skabes samtidig mulighed for et velordnet forløb for lokalisering af medarbejdere som led i overførslen af inddrivelsesopgaven gennem Skatteministeriets ret til at leje fast

ejendom eller lokaler. Det foreslås dog tillige, at fast ejendom efter nærmere aftale kan overføres til staten.

I tilfælde, hvor en kommunal inddrivelsesopgave varetages af et kommunalt samarbejde, må de kommuner, der står bag samarbejdet, indbyrdes aftale den konkrete opløsning af samarbejdet. Det er ikke et aftaleforhold, som Skatteministeriet har del i.

Det er forventningen, at de fornødne aftaler om overførsel og lejemål vil kunne indgås efter forhandlinger mellem de berørte kommuner og Skatteministeriet. Kan der imidlertid ikke opnås enighed om overførsel og lejemål senest den 15. juni 2005, er det med lovforslaget fastlagt, at skatteministeren kan nedsætte et nævn, der træffer beslutning om overførsel af aktiver, rettigheder og pligter, ansatte samt indgåelse af lejemål.

Det forudsættes med lovforslaget, at Skatteministeriet og kommunen fører reelle forhandlinger og bestræber sig på at nå til enighed om overførsel af aktiver, rettigheder og pligter, ansatte, og indgåelse af lejemål, således at det som udgangspunkt ikke bliver nødvendigt at nedsætte nævnet.

Det følger af lovforslaget, at en eventuel beslutning om overførslen m.m., som er truffet af nævnet, ikke vil kunne indbringes for anden administrativ myndighed. Nævnets beslutninger kan derimod indbringes for domstolene. Nævnets virksomhed er endvidere omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence.

Nævnet vil bestå af 4 medlemmer, der alle udpeges af skatteministeren. Af disse 4 medlemmer udpeges et medlem, som tillige er formanden, efter indstilling af finansministeren, og to medlemmer efter indstilling fra Kommunernes Landsforening.

Skatteministeren bemyndiges endvidere med lovforslaget til at fastsætte nærmere regler for nævnets virksomhed.

Med lovforslaget undtages myndighedernes forhandlinger, aftaleindgåelse og det særlige nævns beslutninger fra forvaltningslovens regler vedrørende partsaktindsigt, partshøring og begrundelse, jf. lovforslagets § 12. Den foreslåede undtagelse fra forvaltningsloven svarer til principperne i de foreslåede regler i det af indenrigs- og sundhedsministeren samtidigt fremsatte forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen.

Den foreslåede undtagelse indebærer imidlertid ikke, at de ansatte, som vil blive overført til Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, efter loven, ikke vil blive inddraget i processen.

Der fastsættes således med lovforslaget regler, der forpligter den myndighed, hvorfra der overføres ansatte til, for så vidt angår overførslen af ansatte, at ori-

entere repræsentanter for de ansatte om den aftale, der forventes indgået med Skatteministeriet. Herved sikres de ansattes repræsentanter det bedst mulige grundlag for at fremkomme med synspunkter og ønsker til den del af aftalen, der vedrører overførslen af ansatte.

Det forudsættes, at de ansatte og deres repræsentanter på passende tidspunkter, også inden der foreligger endelig aftale, orienteres om den procedure, der skal fastlægge fordelingen af ansatte. Det forudsættes således, at de ansatte og deres repræsentanter har mulighed for at fremsætte forslag og ønsker, som kan indgå i forbindelse med myndighedens overvejelser om aftaleudkastet.

Der fastsættes endvidere regler, der forpligter såvel den myndighed, hvorfra der overføres ansatte, som myndigheder i Skatteministeriet, hvis ansatte berøres af overførslen, til for så vidt angår overførslen af ansatte at orientere de ansattes repræsentanter om forhandlingernes forløb og udkast til beslutninger og aftaler, jf. lovforslagets § 13. De ansattes repræsentanter har således mulighed for at fremsætte synspunkter og ønsker på baggrund af de forelagte udkast med henblik på, at ønskerne kan indgå i myndighedernes grundlag for forhandlingerne om fordelingen af de ansatte.

Myndighederne forpligtes herudover med lovforslaget til at drøfte med de ansattes repræsentanter, hvorledes de mest hensigtsmæssigt kan informeres under forløbet. Information til de ansatte om proceduren kan ske såvel mundtligt som skriftligt, herunder ved afholdelse af møder, hvor der kan gives de ansatte mulighed for at få svar på spørgsmål vedrørende proceduren for overførslerne og konsekvenserne heraf. Det forudsættes, at myndighederne samarbejder med henblik på at sikre de bedst mulige rammer for at kunne give information til de ansatte og deres repræsentanter og for at sikre formidlingen af de ansattes repræsentanters ønsker mellem myndighederne.

De foreslåede regler om inddragelse af repræsentanter for de ansatte m.fl. svarer til principperne herfor i det samtidigt med nærværende lovforslag af indenrigs- og sundhedsministeren fremsatte forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen, dog tilpasset den særlige proces for fusionen af den kommunale og statslige skatteforvaltning og samlingen af inddrivelsesopgaven i Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, og samlingen af klagesager vedrørende inddrivelse i Landsskatteretten.

Ifølge Skatteministeriets foreløbige tidsplan for fusionen forventes det, at alle medarbejdere ultimo juli 2005 får at vide, hvor de fysisk og organisatorisk skal

arbejde pr. 1. oktober 2005. Det gælder i givet fald dog ikke, hvis fordelingen af ansatte mv. skal besluttes af nævnet. I sådanne tilfælde vil medarbejderne senest i september 2005 få besked.

Det er hensigten, at alle medarbejdere under en eller anden form skal have lejlighed til at tilkendegive ønsker om fremtidig placering.

Med henblik på at inddrage de ansattes organisationer i arbejdet med fusionen er det i september 2004 besluttet i Told- og Skattestyrelsens Fusionsorganisation at etablere en personalesamarbejdsgruppe med kommunale og statslige ledelses- og medarbejderrepræsentanter. Personalesamarbejdsgruppen er en særlig konstruktion, der i perioden frem til 1. oktober 2005 skal følge fusionsarbejdet og derved supplere de eksisterende kommunale og statslige samarbejdsfora. Personalesamarbejdsgruppen har aftalt at holde månedlige møder i tæt tilknytning til de møder, der holdes i den særlige fusionsstyregruppe i Skatteministeriet.

På baggrund af drøftelser i Personalesamarbejdsgruppen er der endvidere taget initiativ til, at der etableres lokale samarbejdsfora om fusionen.

5. Konsekvensændringer i andre love

Lovforslaget medfører konsekvenser i et stort antal love på stort set samtlige ministeriers områder. Det drejer sig først og fremmest om ændring af kompetenceforholdene på inddrivelsesområdet, hvor de hidtidige inddrivelsesmyndigheders kompetencer skal overgå til restanceinddrivelsesmyndigheden, og hvor Landsskatteretten bliver den fremtidige klageinstans. Derfor er der samtidig med dette lovforslag fremsat et følgelovforslag med forslag til konsekvensændringer i anden lovgivning af lovforslaget om samling af restanceinddrivelsen hos én myndighed i staten.

6. Provenumæssige konsekvenser

Det skønnes, at forslaget sikrer en inddrivelsesprocent som i dag, hvorfor forslaget på kort sigt ikke vurderes at have provenumæssige konsekvenser. I overgangsperioden, hvor personalet flyttes, IT-systemer og administration omlægges vil der dog formentlig være en reduceret indsats på området.

På sigt forventes inddrivelsesprocenten og dermed inddrivelsesprovenuet imidlertid at blive øget. Det skyldes for det første, at der er konstateret en direkte statistisk sammenhæng mellem den enkelte medarbejders produktivitet og størrelsen af de inddrevne beløb. Jo flere sager, der håndteres, jo flere restancer inddrives. Formodningen er derfor, at en øget digitalisering af området i form af f.eks. automatisk løninde-

holdelse, modregning og administration af afdragsordninger vil give et samlet løft i inddrevne beløb. For det andet er forventningen, at en mere prioriteret indsats, hvor tyngden i inddrivelsesarbejdet vil blive rettet mod de virksomheder og borgere som bevidst unddrager sig betaling af gæld, eller hvor ressourceforbruget vurderes at stå mål med det forventede provenu, også vil kunne bidrage til et løft i inddrevne beløb.

I takt med gennemførelsen af de næste trin til udmøntning af omlægningerne på inddrivelsesområdet, dvs. regelforenkling og -harmonisering samt IT-udvikling, forventes yderligere effektiviseringer og dermed øget provenu.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører konsekvenser i forhold til den enkelte borger med restance til det offentlige. Det drejer sig først og fremmest om en betryggelse af borgernes retssikkerhed. Det er et selvstændigt formål, at borgere med samme forhold behandles ens, således at ens restanceforhold giver sig udslag i ens afgørelser.

Ensartet offentlig restanceinddrivelse kan understøttes af en enstrengt adgang til og kontakt med det offentlige. En indgang kan derfor medvirke til en bedre retssikkerhed.

Foruden ensartethed i sagsbehandlingen skal skyldnere også forstå og opfatte de offentlige afgørelser. Lovudkastet er derfor med til at bidrage til at regelsættet på området er så enkelt og forståeligt som muligt på tværs af alle typer af restancer, hvor samme forhold gør sig gældende. Regelforenkling er endvidere lettere at implementere i en restancemyndighed.

Ordringen vil medføre, at de situationer, hvor borgeren bliver kontaktet af flere restancemyndigheder samtidig, ophører.

En fremtidig restanceorganisering skal endvidere sikre administrative lettelser for borgerne. En fælles IT-plattform kan bidrage til at understøtte og udvikle organisation og administration til gavn for borgerne. Lovforslaget er med til at understøtte regeringens plan om at bidrage til reduktion af administrative byrder for borgerne. Lovforslaget er medvirkende til at sætte fokus på forebyggelse og vejledning og understøtter de eksisterende digitale muligheder, således at borgerne kan få ekspederet sager på internettet eller via servicetelefoner/borgerservice.

Implementeringen af et nyt restancesystem i løbet af første halvår 2007 vil være med til at sikre disse forbedringer for borgerne.

8. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget vil medvirke til at lette de administrative byrder for erhvervslivet, idet især de personligt drevne virksomheder fremover kun skal have kontakt til en restancemyndighed mod flere i dag. Virksomhederne skal ikke bruge tid og administration på at kontakte forskellige restancemyndigheder med forskellig sagsbehandling. Det betyder en sikring af retssikkerheden, idet virksomheder med samme type af restanceforhold behandles ens. I dag er der tale om omfattende dobbeltarbejde i henholdsvis kommuner og ToldSkat-områder vedrørende restancer, som vedrører samme virksomhed.

Foruden ensartethed i sagsbehandlingen er det vigtigt, at erhvervslivet får nemmere ved at forstå og opfatte de offentlige afgørelser. Lovforslaget er derfor med til at bidrage til, at regelsættet på området er så enkelt og forståeligt som muligt på tværs af alle typer af restancer, hvor samme forhold gør sig gældende. Der er altså tale om en administrativ lettelse, idet den enkelte virksomhed ikke skal bruge tid og ressourcer på at sætte sig ind i de meget forskellige love, som er gældende i dag.

Lovforslaget skal understøtte regeringens bestræbelser på at lette erhvervslivets administrative byrder i relation til det offentlige, idet regelforenklingen på restanceområdet samtidig understøttes af den brugervenlige systemmodernisering som ToldSkat er i gang med, og som allerede har givet sig udslag en række digitale tilbud døgnet rundt til virksomhederne som led i en enklere og mere servicebetonet kontakt til det offentlige.

Implementeringen af et nyt restancesystem i løbet af første halvår 2007 vil være med til at sikre disse forbedringer for virksomhederne.

9. Administrative konsekvenser for det offentlige

Indledningsvis bemærkes, at der er knyttet stor usikkerhed til skønnene over de administrative konsekvenser, blandt andet fordi udgifterne først endeligt kan fastlægges efter forhandlingerne med kommunerne. Udover disse generelle usikkerhedsmomenter er der knyttet en række mere konkrete forudsætninger til skønnene, hvoraf de væsentligste er følgende:

- Opgaven overtages pr. 1. oktober 2005.
- Der er en naturlig afgang på 6 % første år og 4% de efterfølgende år. Afgangen er forudsat at have kvartårseffekt i afgangsåret, da det forudsættes, at afgangen sker løbende over året. Der kan nyrekrutteres i det omfang, den naturlige afgang overstiger den forudsatte afgang.

- Det forudsættes, at et nyt restancesystem idriftsættes i første halvår 2007, og at der i den mellemliggende periode vil være behov for at lave tilretninger i kommunernes eksisterende systemer. Der vil i en periode efter idriftsættelsen af det nye system være behov for dobbeltdrift. Perioden er skønnet til 5 måneder og udgiften forudsættes at være halvdelen af den årlige drifts- og forvaltningsudgift.
- Der er ikke skønnet over evt. krav fra kommunerne mod staten som følge af udgifter til erstatninger m.v. for ophævelse af privatretlige aftaler m.v. eller andre udgifter, som kommunerne ikke med kort varsel kan frigøres fra.
- Kommunerne har i dag en række indtægter fra gebyrer og retsafgifter, der fremover vil bortfalde. Det forudsættes, at staten fremover vil oppebære de samme indtægter, således at omlægningen ikke vil medføre ændrede betalinger for restanter, ligesom omlægningen vil være neutral for det offentlige.
- Engangsudgifter, som er fælles for ligningsopgaven og inddrivelsesopgaven, og hvor det er vanskeligt at skønne over fordelingen mellem ligningsopgaven og inddrivelsesopgaven, er medtaget under engangsudgifter til ligningsopgaven, jf. det samtidigt fremsatte lovforslag herom.

9.1. Administrative konsekvenser for kommunerne

Det skønnes, at der i alt anvendes 1.685 årsværk i kommunerne til opkrævning og restanceinddrivelse, hvor årsværksforbruget fordeler sig med 1.404 årsværk, der direkte kan henføres til opgaven og 281 støtteårsværk.

Ved opgaveoverførslen til staten vil kommunerne skulle kompensere staten efter DUT-reglerne for det antal årsværk, der er beskæftiget med restanceinddrivelsesopgaven, herunder støtteårsværk. Kompensationen kan først fastlægges efter forhandling med de kommunale parter.

Alle medarbejdere beskæftiget med restanceinddrivelsesopgaven har adgang til at blive overført til staten. Det er dog vurderingen, at der vil være en række ubesatte stillinger på restanceinddrivelsesopgaven, når disse indgår i den fusionerede organisation. Det vil specielt gælde årsværk beskæftiget i støttefunktioner - funktioner der ofte betjener alle kommunens forvaltninger - som fortsat vil skulle betjene de øvrige forvaltninger efter fusionen. Endvidere vil der formentlig være medarbejdere, som er interesseret i at blive i kommunen, hvilket sandsynligvis vil betyde, at kommunerne vil bruge disse medarbejdere på andre områ-

der, hvor der er naturlig afgang. Det er op til den enkelte kommune at afgøre, om alle medarbejdere overdrages sammen med restanceinddrivelsesopgaven.

De kommunale udgifter til den løbende IT-drift vedrørende opkrævning og restanceinddrivelse skønnes at udgøre i størrelsesordenen 150 mio. kr. årligt. Der udstår en opdeling af denne udgift i opkrævning, som forbliver i kommunerne, og inddrivelse som overføres til staten.

Størrelsen af kommunernes hidtidige udgifter til porto, betalingstransaktionsgebyrer, gebyrudgifter til Det Fælles Lønindeholdelses System (DFLS) og adgang til helpdesk og hotline vedrørende inddrivelsesopgaven skønnes at udgøre i størrelsesordenen 43 mio. kr. og vil i udgangspunktet modsvares af en tilsvarende fremtidig statslig udgift. Udgifterne fordeler sig med 22 mio. kr. til porto, 7 mio. kr. til betalings-transaktionsgebyrer, 8 mio. kr. til gebyrudgifter til DFLS og 6 mio. kr. til adgang til helpdesk og hotline vedrørende inddrivelsesopgaven.

De kommunale udgifter til revision af inddrivelsesområdet er skønnet til i størrelsesordenen 6 mio. kr.

Kommunernes hidtidige indtægter i form af retsafgifter er skønnet til 58 mio. kr. og indtægterne fra rykkergebyrer m.v. i henhold til gebyrloven er skønnet til 189,5 mio. kr. Kommunerne vil fremover ikke have indtægterne fra retsafgifter og vedrørende rykkergebyrer mv. skønner Skatteministeriet, at kommunerne vil beholde ca. to tredjedele af gebyrerne mv.

Det skønnes, at kommunernes hidtidige årlige anlægsudgifter har udgjort ca. 20 mio. kr.

Alle driftsudgifter til IT-drift, gebyrer, revision, anlæg mv. skal forhandles i henhold til DUT-reglerne.

I forbindelse med statens afregning til kommunerne af inddrevne fordringer vil der eventuelt kunne opstå et rentetab for kommunerne. Det er ikke besluttet hvorledes afregningen skal gennemføres, og der kan derfor heller ikke siges noget nærmere om kommunernes eventuelle rentetab.

Der vil endvidere blive lagt vægt på, at overdragelsen af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden så vidt muligt sker efter objektive regler, så de er e-administrerbare - f.eks. i situationer, hvor en skyldner hverken i form af betaling eller henvendelse reagerer på en opkrævning og rykkerskrivelser fra fordringshavere. Dette vurderes at være en lettelse i forhold til i dag.

9.2. Administrative konsekvenser for staten

Det forudsættes, at der fra kommunerne overføres personale til ToldSkat pr. 1. oktober 2005 svarende til ca. 1.400 årsværk. Dertil kommer, at der i ToldSkat

anvendes i størrelsesordenen op mod 600 årsværk til inddrivelsesopgaver.

Overførslen af restanceinddrivelsesopgaver fra politiet og Økonomistyrelsen (pr. 1. januar 2005) medfører overflytning af årsværk og andre ressourcer til ToldSkat. Fra Økonomistyrelsen overføres 19 årsværk samt udgifter på ca. 18 mio. kr., som modsvares af tilsvarende indtægter på ca. 18 mio. kr. Fra politiet overføres udgifter på ca. 16 mio. kr. De anførte udgifter og indtægter er i helårsvirkning.

Udgiftoverførslen som følge af overførslen af sager fra fogedretterne er endnu ikke afklaret, men vil blive indbudgetteret på FFL 06 og TB 05.

Det samlede ressourceforbrug i ToldSkat til inddrivelsesopgaven i 2005 inkl. støtteårsværk skønnes til i størrelsesordenen 2.000 årsværk (helårsvirkning).

Det antages, at en samling af kommunernes og ToldSkats inddrivelsesopgaver på sigt vil kunne give effektiviseringer på i størrelsesordenen 1.200 årsværk i forhold til den nuværende ressourceindsats på ca. 2.300 årsværk.

De planlagte effektiviseringer skal understøttes af et nyt restancesystem, som skal idriftsættes i første halvår 2007. I den mellemliggende periode vil der være behov for tilretninger i eksisterende systemer. Disse engangsudgifter på IT-området (inkl. nyt system) skønnes til i størrelsesordenen 50 mio. kr.

Den interne statslige overførsel medfører engangsudgifter til IT-tilretninger på 3 mio. kr.

Herudover vil der være en række engangsudgifter på i størrelsesordenen 25 mio. kr. til flytning, flyttegodtgørelser m.v.

Det forventes, at der skal afholdes udgifter på i størrelsesordenen 3 mio. kr. til information.

De samlede engangsudgifter skønnes til i alt 81 mio. kr. og vil skulle afholdes over en årrække. Der gennemføres løbende konsolideringer af de anførte skøn, og i det omfang skønnene ændres væsentligt, vil Folketinget blive orienteret herom, idet det dog bemærkes, at der er indikationer på at skønnene vil blive ændret. Udgifterne afholdes indenfor rammerne af ToldSkats flerårsaftale, som giver mulighed for i visse situationer at få engangsudgifter finansieret via øgede bevillinger.

Staten vil fremover have udgifter svarende til kommunernes hidtidige udgifter til porto, betalingstransaktionsgebyrer, gebyrudgifter til DFSL og adgang til helpdesk og hotline vedrørende inddrivelsesopgaven. Udgiften er skønnet til at udgøre i størrelsesordenen 43 mio. kr.

Den del af kommunernes samlede IT-driftsudgifter, som efter en nærmere afklaring henføres til inddrivelsesopgaven, vil - indtil et nyt IT-system tages i brug - skulle afholdes af ToldSkat. Der vil blive indledt dialog med de kommunale IT-leverandører med henblik på fastsættelse af den årlige driftsudgift frem til et nyt system er klart i første halvår 2007.

Det skønnes, at et nyt restancesystem vil kunne reducere de samlede årlige IT-driftsudgifter til i størrelsesordenen 20 mio. kr.

Det er ikke muligt mere præcist at skønne over de samlede besparelser, jf. at der udestår en række forhold, der skal forhandles med de kommunale parter, og hvoraf for eksempel IT-driftsudgiften kan få væsentlig indvirkning på de samlede besparelser, men det skønnes, at helårsvirkningen det første år vil være knap 80 mio. kr.

Det skønnes, at revisionen af inddrivelsesområdet vil medføre et merforbrug på 9 årsværk i Intern Revision i ToldSkat.

De budgetmæssige konsekvenser for Landsskatte retten som følge af omlægningerne på restanceinddrivelsesområdet medtages ikke her, men vil blive indbudgetteret på FFL 06 og TB 05.

Det bemærkes, som det også er anført i indledningsvis, at skønnene - såvel vedr. det kommunale område som det statslige område - og forudsætningerne herfor er behæftet med en betydelig grad af usikkerhed.

10. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke miljømæssige konsekvenser.

11. Forhold til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

12. Høring

Udover i ministerierne har lovforslaget samtidig med forslaget til lov om ændring af forskellige love (Konsekvensændringer som følge af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer - samlingen af inddrivelsen i Skatteministeriet) været sendt til høring i Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Amtsrådsforeningen i Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, Børsmæglerforeningen, CFU - Centralorganisationernes Fællesudvalg, Danmarks Aktive Handelsrejsende, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskreditfond, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk ErhvervsFremme, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Kunstnerråd, Dansk Landbrug, Dansk Transport og Logistik, Danske Entreprenører, Danske Finansieringsselskabers Forening, Danske Sælgere, Da-

tatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Landinspektørforening, Den Danske Skatteborgerforening, Det Kommunale Kartel, Dommerfuldmægtigforeningen, Ejendomsforeningen i Danmark, Finansrådet, Finanstilsynet, Foreningen af Danske Politimestre (Politimesterforeningen), Foreningen af Pantefogeder i Danmark, FRR - Foreningen af Registrerede Revisorer, FSR - Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, F&P - Forsikring og Pension, Frederiksberg Kommune, FTF - Funktionærernes & Tjenestemændenes Fællesråd, Grundejernes Landsorganisation, HTS - Handel, Transport og Serviceerhvervene, (HS)Hovedstadens Sygehusfællesskab, (HUR) Hovedstadens Udviklingsråd, Håndværksrådet, Investeringsforeningsrådet, It-Brancheforeningen, KTO - Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kommunernes Landsforening, Københavns Fondsbørs, Københavns

og Frederiksbergs Tjenestemænds Fællesvirksomhed, Københavns Kommune, Landbrugsrådet, Landdistrikternes fællesråd, Landsforeningen af landsbysamfund, Landsorganisationen i Danmark, Landskatteretten, Ledernes Hovedorganisation, Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Nationalbanken, Parcelhusejernes Landsorganisation, Politiforbundet i Danmark, Realkreditrådet, Rigspolicefen, Rigsrevisionen, Sammenslutning af Danske Småøer, (SALA) Sammenslutning af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, Skattechefforeningen, Skatterevisorforeningen, Stats- og Kommunalt Ansattes Forhandlingsfællesskab, Statsansattes Kartel, Sundhedskartellet og Told- og Skattestyrelsen.

En oversigt over modtagne hørings svar og Skatteministeriets kommentarer hertil er medtaget som bilag til lovforslaget.

Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	På kort sigt ingen. På sigt forventes provenugevinst som følge af effektivisering og målretning af inddrivelsesindsatsen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Der er knyttet stor usikkerhed til skønnene over de administrative konsekvenser. <i>Kommunerne:</i> I alt skønnes den samlede normering i kommunerne til 1.685 fuldtidsstillinger (svarende til årsværk). Ved opgaveoverførslen til staten vil kommunerne skulle kompensere staten efter DUT-reglerne for det antal årsværk, der er beskæftiget med inddrivelsesopgaven, herunder støtteårsværk. Som udgangspunkt har alle medarbejdere beskæftiget med inddrivelsesopgaven ret til at blive overført til staten. De øvrige samlede kommunale driftsudgifter skønnes til i alt 224 mio. kr. årligt. Heraf vedrører op mod 150 mio. kr. IT, hvor der udstår en opdeling af udgifterne i opkrævning, som forbliver i kommunerne, og inddrivelse, som overføres til staten. Det skønnes, at kommunerne i dag har gebyrindtægter på op mod 250 mio. kr., som fremover vil blive reduceret. Alle kommunaløkonomiske konsekvenser forhandles efter DUT-reglerne, dog gælder særlige regler for aktiver. <i>Staten:</i> Det er regeringens vurdering, at der ved sammenlægning af den statslige og kommunale restanceinddrivelse over en årrække vil kunne realiseres væsentlige effektiviseringer. Staten vil få øgede driftsudgifter i størrelsesordenen 65-70 mio. kr. Hertil kommer i en overgangsperiode en del af kommunernes nuværende IT-udgifter på i alt op mod 150 mio. kr. Kommunernes fald i gebyrindtægter modsvares af en tilsvarende statslig forøgelse af gebyrindtægter. Hertil kommer udgifter på i alt 34 mio. kr., som hidtil er afholdt af Økonomistyrelsen og politiet, som dog delvis modsvares af indtægter på 18 mio. kr. De samlede engangsudgifter skønnes til 81 mio. kr., der vil skulle afholdes over en årrække.	Ingen, idet det bemærkes, at der er tale om en opgaveoverførsel fra kommunerne til staten.
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen økonomiske konsekvenser. Øget retssikkerhed og administrative lettelser for navnlig personligt drevne virksomheder med en eller flere offentlige restancer.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Øget retssikkerhed og administrative lettelser for borgere med en eller flere offentlige restancer.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	

*Bemærkninger til de enkelte bestemmelser**Til § 1*

Det foreslås, at lovens anvendelsesområde er samtlige fordringer med tillæg af renter, gebyrer, afgifter og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, herunder foruden fordringer, der tilkommer det offentlige, også fordringer, som det offentlige inddriver på vegne af andre f.eks. underholdsbidrag. Også udenlandske krav, der inddrives i Danmark, og danske krav, der inddrives i udlandet, skal behandles af restanceinddrivelsesmyndigheden. I relation hertil finder inddrivelsesdirektivet og den nordiske bistandsaftale samt dobbeltbeskatningsaftalernes inddrivelsesbemyndigelser anvendelse.

Det "offentlige" skal forstås bredt, således at eksempelvis fordringer fra statsvirksomheder, nettostyrede virksomheder, indtægtsdækkede virksomheder, selvejende institutioner, institutioner med mindre supplerende virksomhed og særlige fonde er omfattet af lovens anvendelsesområde. Loven dækker således både offentligretlige og civilretlige fordringer.

I stk. 2 fastslås, at gældende regler og praksis vedrørende opkrævning og inddrivelse vedrørende de enkelte fordringer i særlovgivningen fortsat skal finde anvendelse. Hjemlen til foretagelse af de enkelte inddrivelsesskridt skal således fortsat findes i lovgivningens gældende regler om inddrivelse. Forslaget til stk. 2 indebærer således ikke, at der tillægges restanceinddrivelsesmyndigheden beføjelser, den ikke er tillagt i henhold til anden lovgivning.

Til § 2

I stk. 1 fastslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden er skatteministeren eller den ministeren bemyndiger dertil. Det er tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden fra lovens ikrafttrædelse tillægges told- og skatteforvaltningen, som den fastsættes i det samtidigt fremsatte lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på skatteområdet, hvor de kommunale og statslige skatteopgaver pr. 1. oktober 2005 samles i den statslige skatteforvaltning (ToldSkat) til en enhedsorganisation, der udgør én myndighed. I den forbindelse indgår restanceinddrivelsesopgaven i den samlede opgaveportefølje for enhedsorganisationen, hvor en væsentlig del af medarbejderne vil være fysisk placeret regionalt i de nye skattecentre.

I denne ny organisering indgår således opgaver fra henholdsvis den eksisterende centrale inddrivelsesenhed i ToldSkat, den kommunale restanceinddrivelse, politiets og domstolenes restanceinddrivelse samt ToldSkats øvrige restanceinddrivelse.

Senest i 2006 vurderes som nævnt i de almindelige bemærkninger om denne placering skal være permanent, eller om restanceinddrivelsesopgaven skal udskilles i en særlig styrelse under Skatteministeriet. Blandt andet med henblik på at gøre en sådan vurdering mulig, tilrettelægges administrationen af restanceinddrivelsesopgaven i ToldSkat således, at resultater og ressourceanvendelse mv. for opgaven kan opgøres, og således at det vil være muligt at udskille opgaven senere.

I bestemmelsen fastlægges i øvrigt snitfladen og kompetenceforholdet mellem de kommunale og statslige fordringshavere på den ene side og den nye restanceinddrivelsesmyndighed på den anden.

Det foreslås således, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde, herunder også rykkerprocedurer, efter de fastlagte regler og procedurer herom. Hvis der er tvist om kravets eksistens eller størrelse, skal tvisten afklares ved fordringshaverens foranstaltning.

Hvis en fordring er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og der efterfølgende rejses tvivl om kravets eksistens, vil indsigelsen skulle behandles af fordringshaveren med henblik på en afklaring af spørgsmålet.

Det er en betingelse for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, at skyldneren underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. Det kan i praksis ske på den sidste rykkerskrivelse eller på bekræftelsen af en indgået afdragsordning eller lignende. På tilsvarende vis skal fordringshaveren give skyldneren besked, hvis fordringen "tilbagekaldes" og der ydes henstand.

De enkelte fordringer forrentes efter gældende regler, jf. forslaget i § 1, stk. 2. Rentetilskrivningen forstås og indberettes af de enkelte fordringshavere. Skatteministeren fastsætter i medfør af den foreslåede bemyndigelse i stk. 6 nærmere regler herom bl.a. under hensyntagen til de IT-tekniske muligheder, indtil et nyt samlet restancesystem kan tages i brug.

Som led i den planlagte forenkling og harmonisering af regelgrundlaget, jf. de almindelige bemærkninger, vil der - med respekt for skattestoppet - blive tilstræbt en harmonisering af rentebestemmelserne, så samme forrentning bliver anvendt på ensartede fordringer både i forbindelse med opkrævning og inddrivelse.

I forslaget til stk. 3 præciseres det, at de kommunale og statslige fordringshavere efter anmodning fra skyldneren har mulighed for at tillade afdragsvis betaling som led i opkrævningsarbejdet. Det er tanken, at fordringshaveren pr. kulance under hensyn til det

skyldige beløbs størrelse skal kunne bevilge skyldneren en udvidet betalingsfrist (henstand), hvis der f.eks. foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Der kan også være tale om at indgå en betalingsaftale med skyldneren, hvor f.eks. et forfaldent beløb kan afdrages i rater.

Fordringshaverne kan endvidere give henstand inden for en rimelig tidsramme og under hensyntagen til gældens størrelse.

I det omfang skyldneren i forvejen er kendt af fordringshaveren, f.eks. som social klient i den kommunale socialforvaltning, vil kendskabet til skyldnerens økonomiske og sociale situation selvsagt kunne indgå i vurderingen af, om kommunen som fordringshaver finder det rimeligt og hensigtsmæssigt at tillade afdragsvis betaling eller henstand frem for at oversende fordringen til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden under Skatteministeriet.

På den anden side er det ikke hensigten, at den enkelte fordringshaver skal afkræve skyldneren dokumentation eller indhente yderligere oplysninger om skyldnerens forhold med henblik på at foretage betalingsevnevurdering for at kunne tillade en betalingsordning eller henstand som nævnt. Mulighederne er tænkt som et "kulant ekspeditionsagtigt" redskab, der ikke kræver ressourceanvendelse af nævneværdigt omfang hos den enkelte fordringshaver. Som en naturlig opfølgning på henstandsordningen skal fordringshaveren kunne indgå aftale med skyldneren om en korterevarende betalingsordning.

Endvidere skal det understreges, at der er tale om et supplerende frivilligt opkrævningsredskab til fordringshaverne.

Derfor foreslås det, at fordringshavernes afgørelser om henstand med eller afdragsvis betaling af fordringer ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed. Det bemærkes, at en sådan afskæring af klageadgangen findes ubetænkelig, idet en egentlig vurdering af spørgsmålet om afdragsvis betaling og/eller henstand senere skal ske ved restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis afgørelse kan indbringes for – som alt overvejende hovedregel – Landsskatteretten, jf. den foreslåede § 4, stk. 1.

På områder, hvor der allerede er eller vil blive fastsat opkrævningsregler svarende til den foreslåede betalings- eller henstandsordning i stk. 3, eller som indeholder en tilsvarende fleksibel opkrævningsprocedure, vil disse regler finde anvendelse i stedet, jf. lovforslagets § 1, stk. 2.

Det gælder f.eks. de foreslåede tilbagebetalingsregler efter lov om aktiv socialpolitik, jf. det samtidigt

fremsatte lovforslag om konsekvensændringer som følge af samlingen af inddrivelsen i Skatteministeriet.

Her foreslås fastsat regler om i skematisk form at videreføre den gældende praksis på området, hvorefter der som altovervejende hovedregel ikke indgås betalingsaftaler med personer, der fortsat modtager hjælp, eller som har en indtægt, der ikke overstiger niveauet for hjælpen. Er indtægten over dette niveau, fastsættes en tilbagebetalingsordning, der dog ikke må betyde, at den pågældendes månedlige indtægt falder til under niveauet for hjælpen. Er der indgået en tilbagebetalingsaftale, og kommer personen senere i en situation, hvor der ydes hjælp, eller hvor indtægten falder til niveauet for hjælpen, gives der henstand.

Med forslaget stiles der således mod, at der ikke skal udarbejdes en egentlig betalingsevnevurdering i forbindelse med indgåelsen af en betalingsaftale.

Det er først, når disse opkrævningsmuligheder er udtømte, dvs. når der foreligger misligholdelse af en betalingsaftale eller manglende tiltrædelse af en betalingsaftale, at hele den resterende gæld kan opsiges og overdrages til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, såfremt den ikke betales straks.

Når særlige forhold taler derfor, vil fordringerne dog kunne overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt. Det kan f.eks. være aktuelt, hvis der er krav til opkrævning vedr. f.eks. underholdsbidrag og daginstitutionsbetaling samtidig med, at et eller flere andre fordringer er overgået til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldneren vil i en sådan situation kunne være interesseret i en samlet afviklingsordning, hvor også fremtidige rater omfattes af betalingsaftalen, således at afviklingsordningen omfatter hele gældsforholdet. Dette kan samtidig - i fordringshavernes interesse - sikre en samlet inddrivelse af et løbende mellemværende. Der vil blive fastsat nærmere regler herom i medfør af bemyndigelsen i § 2, stk. 6.

Det foreslås i stk. 4 som en betingelse for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, at skyldneren underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. I praksis kan underretningen ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller - såfremt der praktiseres en rykkerprocedure - sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen.

I stk. 5 foreslås, at de enkelte fordringshavere hvis de bliver bekendt med, at skyldnerens forhold er ændret væsentligt efter overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom. Fordringshaverne kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at tilbagesende sagen med

henblik på, at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand. Fordringshaveren skal give skyldneren besked, hvis fordringen efter anmodning tilbagesendes. Fordringer omfattet af refusionsret fra statskassen kan dog ikke sendes tilbage til fordringshaveren, eller den, der på vegne af fordringshaveren, har forestået opkrævningen.

Som alternativ til en tilbagesendelse af fordringen til fordringshaveren kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at indgå en betalingsaftale eller henstandsaf-tale med skyldneren.

Hvis skyldnerens økonomiske forhold bedres, kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om, at inddrivelsen intensiveres.

Bestemmelsen sigter først og fremmest på og forventes anvendt i forhold til fysiske personer. Begrænsningen i bestemmelsen, der undtager restancer vedrørende fordringer med refusionsret fra staten uanset refusionens størrelse, er begrundet i, at fordringen reelt (i større eller mindre omfang) dækker statsmidler, og derfor er det fundet hensigtsmæssigt - også af administrative grunde - at alene restanceinddrivelsesmyndigheden har kompetencen til at indgå betalingsaftaler, fastsætte betalingsordninger eller bevilge henstand eller eftergive denne type fordringer. Dette kan imidlertid ske efter indstilling fra den enkelte fordringshaver.

Generelt er det hensigten, at det gode samarbejde, som f.eks. er etableret mellem Inddrivelsesmyndigheden i ToldSkat København og "deres" fordringshaver, skal fortsætte og udbygges i forholdet mellem restanceinddrivelsesmyndigheden og de enkelte fordringshavere. Som led i dette samarbejde vil det være naturligt, at en fordringshaver videregiver relevante oplysninger med henblik på optimering af inddrivelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilket fordringshaverne efter forslaget som nævnt forpligtes til. Et sådant samarbejde vil blive yderligere understøttet i forbindelse med udviklingen af ét samlet restancesystem, jf. omtalen i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i stk. 6, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder om størrelsen af fordringer, der kan tillades afdragsvis betaling eller gives henstand med betalingen af, og om varigheden af betalings- og henstandsordninger. Der vil endvidere blive fastsat retningslinier for de situationer, hvor det kan komme på tale, at krav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden før de er restante.

Der vil generelt blive lagt vægt på, at overdragelsen af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden så

vidt muligt sker efter objektive regler, så de er e-administrerbare - f.eks. i situationer, hvor en skyldner hverken i form af betaling eller henvendelse reagerer på en opkrævning og rykkerskrivelser fra fordringshavere.

Skatteministeren foreslås endvidere bemyndiget til at fastsætte regler om, at fordringer skal overdrages i elektronisk form. Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastlægge de elektroniske snitflader mellem fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden. Det er i den forbindelse et selvstændigt mål, at al sædvanlig dataudveksling skal ske elektronisk. Indtil et nyt fælles restancesystem idriftsættes, vil den elektroniske udveksling mellem fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden skulle ske med udgangspunkt i de eksisterende IT-systemer.

Til § 3

Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder i samtlige rettigheder og forpligtigelser, der er knyttet til de enkelte fordringer mv., til brug for kravets afvikling. Det vil bl.a. sige, at de inddrivelsesredskaber, som den enkelte fordring er tillagt i lovgivningen, eller andre kreditorbeføjelser, som følger af praksis, kan anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det drejer sig bl.a. om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, indberetning til kreditoplysningsbureauer, dækningsrækkefølge, indgivelse af konkursbegæring, tiltrædelse af akkordordninger og gældssaneringsforslag og eftergivelse og henstand.

Grundtanken i indsatsstrategien på Skatteministeriets område er en differentieret indsats overfor henholdsvis medspiller og modspiller. Denne segmentering forventes fortsat i den nye inddrivelsesorganisation. Restanceinddrivelsesmyndighedens udfordring er dermed at få en restance afviklet på den mest hensigtsmæssige måde med anvendelse af færrest mulige ressourcer. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derfor også skulle tilrettelægge og prioritere inddrivelsesindsatsen efter skyldneres vilje og evne til at afvikle deres mellemværende med det offentlige. De mere indgribende tvangsinddrivelseskridt som lønindeholdelse og udpanning vil derfor som udgangspunkt ikke blive anvendt over for skyldnere, som indgår og overholder en afviklingsordning, som kan eliminere restancen. Udlæg kan som hidtil tages i anvendelse til f.eks. sikring af en restance under en betalings- eller henstandsordning.

I forslaget til stk. 2 præciseres det, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan under iagttagelse af forvaltningslo-

ven, persondataloven og databeskyttelsesdirektivet, jf. nærmere nedenfor, indhente oplysninger om skyldneren, der er nødvendige for en optimal opgavevaretagelse, som omfatter skyldig hensyntagen til sociale og økonomiske forhold ved fastlæggelsen af niveauet for inddrivelsesindsatsen og valg af inddrivelsesinstrument.

Indtil etablering af et nyt fælles restancesystem, jf. ovenfor under de almindelige bemærkninger, afskrives fordringerne efter de nugældende regler og praksis, afhængigt af hvilket restancesystem indbetalingen registreres i. Efter de nugældende regler, der hviler på de almindelige formueretlige grundsætninger, øremærker debitor sine betalinger til kreditormyndighederne enten ved at bruge et bestemt girokort, betale til en bestemt konto over netbank eller ved på anden vis at indbetale et beløb til en bestemt kreditormyndighed. Kreditormyndigheden afskriver herefter indbetalingen på debitors konto i overensstemmelse med debitors direkte eller indirekte angivelse af, hvilket krav indbetalingen skal anvendes til dækning af. Hvis en sådan øremærkning ikke er angivet, f.eks. fordi der er tale om en acotobetaling, afskriver kreditormyndigheden som udgangspunkt indbetalingen på det for debitor mest bebyrdende krav. Af særlige byrdefulde krav kan nævnes rentebærende skyld i forhold til ikke-rentebærende skyld. Disse principper anvendes, hvor der ikke i lovgivningen er fastsat en dækningsrækkefølge. Et eksempel på lovbestemt dækningsrækkefølge findes i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister, hvor det fastsættes, at dækning af skattekrav går forud for dækning af alle andre krav, dog således af underholdsbidrag dækkes efter skattekrav, men forud for øvrige krav.

I relation til underholdsbidragskrav vil den gældende praksis, hvorefter private bidragskrav har fortrinset for offentlige bidragskrav, blive videreført.

Det er planen, at der i forbindelse med etableringen af et nyt fælles restancesystem - efter nærmere analyse og under inddragelse af de berørte parter - skal fastlægges en fælles dækningsrækkefølge for samtlige krav, der administreres af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Endvidere foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden får adgang til inden for rammerne af persondataloven og forvaltningsloven hos andre offentlige myndigheder og registre samt hos pengeinstitutter og hos Værdipapircentralen at indhente oplysninger om skyldnerens økonomiske forhold, herunder bankindeståender, renteindtægter mv., værdipapirbeholdninger, arbejdsmæssige forhold, boligmæssige forhold

m.v. i det omfang sådanne oplysninger er en forudsætning for varetagelse af inddrivelsesopgaven.

For så vidt angår forslaget om adgang til at indhente oplysninger hos pengeinstitutter vil der alene være tale om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan rekvirere oplysninger svarende til dem, som pengeinstitutterne allerede skal indberette en gang om året til skattemyndighederne i medfør af skattekontrolloven. Den eneste ændring er, at det som led i inddrivelsesarbejdet skal være muligt at indhente aktuelle oplysninger i forbindelse med behandlingen af en konkret inddrivelsessag.

På kort og mellemlang sigt skal restanceinddrivelsesmyndigheden som nævnt benytte de eksisterende 10 IT-systemer i opgavevaretagelsen. Dette indebærer, at dataejerskabet for oplysninger i kommunale registre for visse oplysningers vedkommende skal overgå til restanceinddrivelsesmyndigheden. Oplysningerne i de kommunale systemer er integrerede, og adgang til oplysningerne kan ikke umiddelbart begrænses. Det vil derfor i en overgangsperiode være nødvendigt at opretholde de eksisterende adgangsmuligheder, eventuelt i form af delt dataejerskab til visse oplysningstyper. Der vil i overgangsperioden være øget fokus på sikkerhed og kontrol.

Ligesom det i dag er tilfældet i ToldSkat, vil der ikke blive givet en generel adgang for ansatte i restanceinddrivelsesmyndigheden til alle oplysninger i myndighedens IT-systemer. Adgang og autorisation til oplysninger, der er relevante for løsningen af opgaver, vil ske efter en forudgående konkret vurdering af ledende medarbejdere.

Det følger i øvrigt af de almindelige regler i forvaltningslovens § 32, at medarbejdere i restanceinddrivelsesmyndigheden ikke må skaffe sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes opgaver.

Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter regler fastsat af skatteministeren skal stille visse oplysninger om restancer til rådighed for fordringshaver. Videregivelsen vil dog kun omfatte data, der er genereret hos restanceinddrivelsesmyndigheden, under iagttagelse af reglerne om indsamling, registrering og videregivelse af personoplysninger i forvaltningsloven, persondataloven og databeskyttelsesdirektivet. Den elektroniske videregivelse af oplysninger kan ifølge forslaget alene ske til fordringshaver/opkrævningsmyndigheder og vil være begrænset til oplysninger om restancens størrelse i forhold til vedkommende fordringshaver, og om der foreligger restancer, dvs. uden beløbsmæssig specifikation, i forhold til andre fordringshaver. Indtil det nye restancesystem kan ta-

ges i brug, vil de omhandlede oplysninger blive stillet til rådighed, i det omfang de eksisterende systemer indeholder og kan håndtere oplysningerne.

Forskrifter, der udstedes i medfør af bemyndigelsen, vil blive sendt i høring hos Datatilsynet i henhold til persondatalovens § 57.

Det foreslås endvidere, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens kompetencer og tilrettelæggelse af inddrivelsesarbejdet m.v.

Bemyndigelsen vil bl.a. blive anvendt til at fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af kreditorbeføjelser og som omtalt ovenfor indhentelse af oplysninger om skyldneres indkomstforhold, sociale forhold, formueforhold og bopælsforhold mv.

Endvidere vil der skulle fastsættes regler om, at der på kort sigt alene vil ske fordeling og afregning til fordringshavere via de eksisterende systemer. Der vil eventuelt også skulle ske teknisk tilretning af Told-Skats økonomisystemer samt opkobling til og etablering af procedurer til afregning med de eksisterende inddrivelsessystemer. I takt med ibrugtagningen af et nyt fælles restancesystem vil afregning alene ske fra det nye system, og fra det tidspunkt vil afregning til fordringshavere også kunne ske via Statens KoncernBank. Det vil efter inddragelse af de berørte parter blive fastlagt, hvor tit der skal ske afregning, og om afregning i stedet skal ske direkte i statsregnskabet af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Til § 4

Det foreslås i stk. 1, at alle klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser skal indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Herudover foreslås det, at der etableres en remonstrationsordning for klager på inddrivelsesområdet, jf. endvidere nedenfor.

Forslaget til stk. 2 indeholder en bemyndigelse til skatteministeren om at fastsætte de nærmere regler for klageadgangen og -behandlingen. I overensstemmelse med regeringens skatkestop vil der ikke skulle betales afgift efter de almindelige regler ved oversendelse af en klage til Landsskatteretten. Til gengæld foreslås inddrivelsessagerne undtaget fra reglerne om omkostningsgodtgørelse i skattesager. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser vil omfatte alle offentlige krav og ikke kun skattekrav. Det må forventes, at klagerne til Landsskatteretten over afgørelser fra inddrivelsesområdet kun sjældent vil afspejle skattelovgivningens komplikationsgrad.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at formalisere en egentlig remonstrationsordning for klager på inddrivelsesområdet. Det indebærer, at klagen skal indsendes til restanceinddrivelsesmyndigheden inden klagefristens udløb. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter en ny vurdering finder anledning til at genoptage sagen og klageren indvilliger heri, træffer restanceinddrivelsesmyndigheden på ny afgørelse i sagen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter en ny vurdering kan give klageren delvist medhold, skal restanceinddrivelsesmyndigheden samtidig oplyse klageren om, at klagen kan fastholdes, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden får besked herom inden 1 måned efter, at klageren har fået meddelelse om restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse i sagen. Hvis den oprindelige afgørelse ikke ændres, eller hvis klagen fastholdes, sender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til Landsskatteretten. Herved gives der mulighed for, at kun klager af en vis økonomisk og juridisk tyngde indbringes for Landsskatteretten.

Da klager på inddrivelsesområdet ikke har opsættende virkning, vil bemyndigelsen blive anvendt til at fastsætte en frist på 1 måned for Landsskatterettens klagesagsbehandling regnet fra det tidspunkt, hvor sagen foreligger fuldt oplyst for Landsskatteretten, dvs. efter indhentelse af eventuelle yderligere oplysninger til brug for sagsbehandlingen og eventuel partshøring, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Det forudsættes endvidere, at forslaget om, at Landsskatterettens forbindelse med kommunalformen på skatteområdet, jf. det samtidigt fremsatte lovforslag herom, efter bestemmelser fastsat af retspræsidenten skal kunne afgøre visse sagstyper uden deltagelse af læge retsmedlemmer, skal finde anvendelse for inddrivelsessagerne, svarende til at disse klagesager hidtil i overvejende grad har været behandlet af embedsmænd uden lægmandsmedvirken. Endelig forudsættes de foreslåede regler om, at Landsskatteretten i visse tilfælde kan anmode told- og skatteforvaltningen om at udarbejde en sagsfremstilling tilsvarende skal finde anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser.

Forslaget til stk. 3 indebærer, at indsigelser mod udlæg som hidtil vil blive behandlet af fagedretterne efter reglerne i skatteinddrivelsesloven. Udlæg er i modsætning til de øvrige ”inddrivelsesredskaber” ikke administrative afgørelser, der er omfattet af reglerne i offentlighedsloven og forvaltningsloven. Der er derimod tale om juridiciel virksomhed, og sagerne behandles efter reglerne om tvangsfuldbyrdelse i retsplejeloven.

Til § 5

I stk. 1 foreslås det, at loven tillægges virkning fra den 1. oktober 2005.

Samlingen af inddrivelsesopgaven hos restanceinddrivelsesmyndigheden foreslås i stk. 2 at ske den 1. oktober 2005. Det betyder, at verserende inddrivelses-sager skal overgå til videre behandling fra den oprindelige inddrivelsesmyndighed til restanceinddrivelsesmyndigheden fra dette tidspunkt. Det forudsættes, at restanceinddrivelsesmyndigheden træffer aftale med de enkelte fordringshavere vedrørende den praktiske fremgangsmåde i forbindelse med sagsoverførslen. Skatteministerien foreslås bemyndiget til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af opgaver og personale fra kommunerne mv. til staten, jf. endvidere bemærkningerne til § 14.

Organiseringen af den fusionerede inddrivelsesopgave skal sikres via en ny organisering og lokalisering af opgaven svarende til udfordringerne på ligningsopgaven. Der skal således ske en ny lokalisering, etableres en ny organisation og ledelsesstruktur, samt en infrastruktur. Overførslen af personale mv. vil skulle ske efter forhandling med de enkelte kommuner og efter reglerne i §§ 6-13.

I overgangsperioden vil IT-understøttelsen i videst mulig omfang fortsat ske ved brug af eksisterende IT-løsninger og uden nogen reel integration mellem systemerne. Indtil der er udviklet et nyt fælles restancesystem, håndterer restancemyndigheden personskatrestancerne og de kommunale restancer i et eller flere kommunale restancesystemer.

Det forudsættes, at de fordringstyper, der overføres fra kommunerne, kan administreres ens uanset kreditor-kommune. Der vil således ske en ensretning af sagsbehandlingspraksis.

Det foreslås i stk. 3, at lovens regler om klage til Landsskatteretten har virkning for klager over afgørelser om inddrivelse, der er truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis klagen modtages den 1. oktober 2005 eller senere.

Vedrørende klagesager om inddrivelse, der verserer, når loven får virkning, foreslås det i stk. 4, at disse sager overgår til afgørelse i Landsskatteretten den 1. januar 2006, såfremt der på dette tidspunkt ikke er truffet afgørelse i sagen af den oprindelige klageinstans.

Til § 6

Bestemmelsen i stk. 1 regulerer hvilke dele af de kommunale aktiver, Skatteministeriet overtager. Bestemmelsen regulerer endvidere hvilke kommunale rettigheder og pligter, Skatteministeriet indtræder i.

Det drejer sig om aktiver samt rettigheder og pligter, der udelukkende er knyttet til varetagelsen af inddrivelsesopgaven.

Bestemmelsen omfatter samtlige rettigheder og pligter, der på tidspunktet for overførslen af inddrivelsesopgaven tilkommer henholdsvis påhviler den kommune, hvorfra inddrivelsesopgaven overføres, ligesom bestemmelsen omfatter samtlige aktiver. Det gælder uanset karakter, retsgrundlag og stiftelsestidspunkt for de omhandlede aktiver samt rettigheder og pligter. Bestemmelsen omfatter således rettigheder og pligter indgået på såvel offentligtretligt som privatretligt grundlag. Dette lovfæstede princip om fuld succession vil indebære, at Skatteministeriet f.eks. indtræder i aftaler om leje af lokaler, kontrakter om leje af løsøre eller kontrakter om tjenesteydelser på de vilkår, som kommunen m.fl. har påtaget sig. Sker der ikke overførsel, fordi der alene er delvis tilknytning til inddrivelsesopgaven, og der foreligger f.eks. kontraktforhold overfor tredjepart, vil det fortsat være den pågældende kommune, der er forpligtet.

Bestemmelsen omfatter aktiver samt rettigheder og pligter, der eksisterer på tidspunktet for overførslen af inddrivelsesopgaven. Bestemmelsen omfatter således ikke aktiver mv., der erhverves på et senere tidspunkt.

Bestemmelsen omfatter dog alene aktiver samt rettigheder og pligter, der udelukkende er knyttet til varetagelsen af inddrivelsesopgaven. Det afgørende er i den forbindelse den konkrete anvendelse af det pågældende aktiv, henholdsvis hvorvidt, en rettighed eller en pligt er pådraget, tilkommer eller påhviler kommunen i forbindelse med varetagelsen af inddrivelsesopgaven. Det er den konkrete anvendelse på tidspunktet for overførslen af inddrivelsesopgaven, der er afgørende, ikke en eventuel tidligere anvendelse.

Bestemmelsen medfører endvidere, at Skatteministeriet generelt indtræder i kommunens sted i forhold til samarbejder med myndigheder og private, der udelukkende knytter sig til varetagelsen af inddrivelsesopgaven.

Det foreslås i stk. 2, 1. pkt., at bestemmelserne om, at Skatteministeriet overtager aktiver, der udelukkende er knyttet til varetagelse af den kommunale inddrivelsesopgave, ikke finder anvendelse for fast ejendom. Kommunerne beholder således de pågældende ejendomme, og staten undgår at skulle overtage ejendomme, som der på sigt ikke er anvendelse for.

For at sikre et velordnet forløb for lokalisering både af hensyn til de ansatte og af hensyn til varetagelsen af inddrivelsesopgaven fastsættes med stk. 2, 2. pkt., en ret for Skatteministeriet til at leje fast ejendom, der af den pågældende kommune udelukkende er anvendt til

inndrivelsesopgaven, og som Skatteministeriet ønsker at anvende til dette formål fremover. Denne ret omfatter også ret til at leje dele af kommunale ejendomme, f.eks. lokaler i råduse eller større forvaltningsbygninger, som hidtil har været anvendt til varetagelse af den kommunale inddrivelsesopgave, og som Skatteministeriet fortsat ønsker at anvende til inddrivelsesopgaven. Udøves retten til at indgå sådanne lejemål forudsættes, at Skatteministeriet betaler sædvanlig markedsleje for lejemålet. Der kan være tale om lejemål af såvel kortere som længere varighed.

Det foreslås i stk. 2, 3. pkt., at der kan indgås aftale med den enkelte kommune om, at staten ved Slots- og Ejendomsstyrelsen umiddelbart, dvs. uden udbud, overtager en fast ejendom, der helt eller delvist er knyttet til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven. Bestemmelsen supplerer Skatteministeriets ret til at leje fast ejendom eller dele heraf for de tilfælde, hvor såvel Skatteministeriet som en kommune har interesse i, at en ejendom overføres til staten. Overførslen vil ske i form af, at staten overtager den faste ejendom fra kommunen til markedspris.

Til § 7

Bestemmelsen regulerer, hvilke dele af de kommunalt ansatte, der følger med inddrivelsesopgaven til ansættelse i staten.

Efter bestemmelsen drejer det sig ikke kun om kommunalt ansatte, der udelukkende eller helt overvejende er beskæftiget med varetagelsen af inddrivelsesopgaven, men også om en forholdsmæssig del af de kommunalt ansatte, der ikke udelukkende eller helt overvejende er beskæftiget med varetagelsen af opgaver, som fortsat skal varetages i kommunalt regi. Herved sikres, at også kommunalt ansatte, der er beskæftiget med generelle funktioner, kan overgå til ansættelse i staten.

Den konkrete afgrænsning af det personale, der overføres, fastlægges ved aftale mellem den statslige ansættelsesmyndighed og den enkelte kommunalbestyrelse.

Det forudsættes, at de berørte myndigheder tilvejebringer og meddeler de oplysninger, udleverer de dokumenter og yder den bistand i øvrigt, der er nødvendig for gennemførelsen af denne personaleoverførsel.

Bestemmelser om personalets ansættelsesvilkår ved ansættelsen i staten er fastsat i § 8 og § 9. Den foreslåede regulering er i overensstemmelse med regeringspartiernes aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform.

Til § 8

Lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 710 af 20. august 2002, finder ikke anvendelse på overførsel af administrative funktioner mellem offentlige administrative myndigheder, jf. virksomhedsoverdragelseslovens § 1, stk. 2.

Det indebærer bl.a., at virksomhedsoverdragelsesloven ikke finder anvendelse for ansatte, der er beskæftiget med myndighedsopgaver.

Med henblik på at sikre et ensartet retsgrundlag for samtlige overenskomstansatte, ansatte i henhold til bestemmelser om løn- og arbejdsforhold, der er fastsat eller godkendt af offentlig myndighed (tjenestemandslignende ansatte), og ansatte efter individuel aftale, der som nævnt i § 7 overføres fra kommunal ansættelse til ansættelse i staten, bestemmes, at lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse skal finde tilsvarende anvendelse for ansatte, som ikke er direkte omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

Derved sikres alle overenskomstansatte mv. ensartede rettigheder efter loven, herunder bl.a. at de pågældendes ansættelsesvilkår skal videreføres uændret med den nye ansættelsesmyndighed som ny part, ligesom de pågældende bliver omfattet af lovens særlige bevisbyrde regler, der beskytter de ansatte mod usaglige afskedigelser som følge af kommunalreformen.

Bestemmelsen præciserer på den anden side, at de overenskomstansatte mv. som udgangspunkt er forpligtet til efter kommunalreformen at opfylde arbejdsaftalen ved ansættelsen i staten.

Efter en samlet afvejning af de rettigheder og pligter, som følger af virksomhedsoverdragelsesloven, vurderes forslaget at medføre en forbedret retsstilling for de overenskomstansatte mv., som efter de gældende regler ikke er omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

For så vidt angår ansatte, der er ansat på tjenestemandslignende vilkår er der i § 9, stk. 6, fastsat regler vedrørende pensionsforpligtelser over for de pågældende. Der henvises til bemærkningerne til § 9, stk. 6.

Til § 9

Efter stk. 1 bestemmes, at de tjenestemænd, der overføres efter § 8, overgår til ansættelse i staten på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

De pågældende ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandslvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Det vil ved den pensionsmæssige indplacering i staten blive sikret, at der ikke som følge af overgangen sker forringelse af den pensionsret, der er optjent i kommunalt regi. Tilsvarende vil de pågældende ved indplacering i de lønsystemer, der gælder i staten, blive sikret mod lønnedgang som følge af overgangen.

Bestemmelsen indebærer, at ansættelsesmyndigheden er vedkommende nye statslige ansættelsesmyndighed, og at ansættelsesområdet er det samme som for andre tjenestemænd, der ansættes i denne statslige ansættelsesmyndighed.

Overgangen til ansættelse i staten vil ikke i sig selv være en forflyttelse. De pågældende tjenestemænd vil således ikke kunne kræve sig afskediget med rådighedsløn/ventepenge eller pension som følge af selve overgangen til ansættelse i staten.

Endvidere indebærer bestemmelsen, at de pågældende tjenestemænd fremover vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde.

Ved vurderingen af, om en anden stilling kan anses for passende, vil det blandt andet skulle indgå, at ændringen af ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform. Det betyder, at de pågældende tjenestemænd vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde, som de ikke ville have været forpligtet til at overtage inden for rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Det gælder dog ikke, hvis forpligtelsen til inden for rammerne af det nye ansættelsesområde at overtage en anden stilling måtte være af særlig indgribende karakter over for den enkelte.

Efter stk. 2 bestemmes, at det er staten, der i forhold til tjenestemanden er forpligtet til at udbetale tjenestemandspensionen.

Efter stk. 3 bemyndiges finansministeren til efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren og drøftelse med de kommunale parter at fastsætte regler om beregning og eventuel fordeling mellem den hidtidige og den nye ansættelsesmyndighed af pensionsforpligtelsen for tjenestemænd, der overføres efter loven.

Bestemmelsen indebærer således, at tjenestemandspensionsforpligtelsen vil blive fordelt mellem den hidtidige ansættelsesmyndighed og den nye ansættelsesmyndighed. Om beregningen af de pensioner, der skal udbetales, henvises til stk. 4.

Efter stk. 4 bemyndiges finansministeren til efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren og drøftelse med de kommunale parter at fastsætte regler for forskellige andre pensionsspørgsmål vedrørende

beregning, administration, refusion, revision mv. for de pensioner, der skal udbetales til de overførte tjenestemænd mv., herunder ægtefælle- og børnepension samt opsatte pensioner. Bemyndigelsesbestemmelsen omfatter alene pensioner, der er omfattet af bestemmelserne i st. 2 og 3.

Det fastsættes med stk. 6, at bestemmelserne i stk. 2-5 finder tilsvarende anvendelse for ansatte med en pensionsordning, der i det væsentlige giver samme rettigheder som tjenestemændenes pensionsordninger. Bestemmelsen omfatter således ansatte, der er ansat på tjenestemandslignende vilkår, og som overføres efter § 7.

Bestemmelsen regulerer alene spørgsmål vedrørende pensionsforpligtelsen for de ansatte, der er ansat på tjenestemandslignende vilkår. De pågældende ansattes rettigheder og pligter i forbindelse med overførslen efter § 7 reguleres af bestemmelsen i 8.

Henvisningen til stk. 2 indebærer, at det er den nye ansættelsesmyndighed, hvortil den pågældende ansatte overføres, som i forhold til den pågældende ansatte er forpligtet til at udbetale pensionen.

Eksisterer den hidtidige ansættelsesmyndighed efter den 1. oktober 2005 fastsætter finansministeren efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren regler om beregning og eventuel fordeling mellem den hidtidige og nye ansættelsesmyndighed af pensionsforpligtelsen for ansatte, der er ansat på tjenestemandslignende vilkår, jf. henvisningen til stk. 3. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til stk. 3.

Henvisningen til stk. 4 indebærer, at finansministeren efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren kan fastsætte regler om beregning, administration, refusion, revision mv. af pensionen for ansatte, der er ansat på tjenestemandslignende vilkår. Af henvisningen til stk. 5 følger det, at finansministeren træffer afgørelse om tvivlsspørgsmål i henhold til stk. 3 og 4.

Til § 10

Det fastsættes, at overførslen af aktiver, rettigheder og pligter samt ansatte i forbindelse med overflytning af inddrivelsesopgaven, skal ske efter aftale mellem de berørte kommuner og Skatteministeriet. Tilsvarende gælder udmøntningen af retten til at leje fast ejendom, eller lokaler, der har været helt eller delvist anvendt til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger er det forventningen, at den konkrete overførsel m.m. vil kunne ske ved aftaler på grundlag af forhandlinger mellem parterne. Forhandlingerne skal føres med hen-

blik på, at der senest den 15. juni 2005 kan indgås aftale mellem den enkelte kommune og Skatteministeriet. Aftale kan kun indgås ved enighed mellem disse myndigheder. Kan der kun opnås enighed om dele af overførslen, kan der indgås aftale alene for disse forhold.

Kan der ikke senest den 15. juni 2005 indgås aftale, kan medvirken af det særlige nævn være fornøden, jf. § 11. Er der indgået delaftaler, medvirker nævnet kun for de dele, der falder uden for aftalerne.

Til § 11

Det fastsættes i stk. 1, at skatteministeren kan nedlægge et nævn, der træffer beslutning om overførsel og eventuelle vilkår om betaling samt lejeaftaler efter § 10, hvis der ikke senest den 15. juni 2005 er indgået aftale herom. Efter det foreslåede stk. 2 har nævnet 4 medlemmer, der udpeges af skatteministeren. Finansministeren indstiller ét medlem, der tillige er nævnets formand. Kommunernes Landsforening indstiller to medlemmer.

Med bestemmelsen i stk. 3 præciseres dels nævnets beslutningsregler, og dels at nævnets beslutninger ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Bestemmelsen indebærer, at nævnets beslutninger ikke kan påklages.

Nævnets beslutninger vil dog kunne undergives domstolsprøvelse. Nævnets virksomhed er endvidere omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence.

Efter stk. 4 kan skatteministeren fastsætte de nærmere regler for nævnets virksomhed, herunder om finansiering og sekretariatsbetjening.

Til § 12

Med bestemmelsen undtages forhandlinger, aftaleindgåelse og beslutninger efter lovens §§ 10 og 11 fra forvaltningslovens regler om partsaktindsigt, partshøring og begrundelse, jf. forvaltningslovens kapitel 4, 5 og 6.

Den foreslåede bestemmelse skal ses på baggrund af den særlige situation, der opstår med samlingen af inddrivelsesopgaven som led i kommunalreformen, hvor der skal ske overførsler af aktiver, rettigheder og pligter samt ansatte mellem myndigheder. Der er tale om en kompliceret proces, som skal foregå inden for en snæver tidsramme - inden samlingen af inddrivelsesopgaven træder i kraft den 1. oktober 2005 - og hvor der som udgangspunkt ved forhandling skal tages stilling til den samlede fordeling af aktiver, rettigheder og pligter samt ansatte, hvilket indebærer, at den konkrete fordeling af aktiver, rettigheder og pligter samt ansatte i visse tilfælde vil kunne ske skøn-

mæssigt, og uden at det ud fra en retlig betragtning kan fastlægges, at den konkrete fordeling, der sker ved aftaleindgåelse eller nævnbeslutning, er den eneste mulige fordeling, der kan ske i overensstemmelse med lovens regler.

Forvaltningslovens regler om partsaktindsigt, partshøring og begrundelse er derfor ikke egnede til denne proces. Hensynet til myndighedernes interesse i at være bekendt med dokumenterne i sagen og kunne fremsætte udtalelse herom er tilgodeset med regler om indgåelse af aftale m.m., der baserer sig på forhandlinger mellem de pågældende myndigheder. I tilfælde, hvor nævnet træffer beslutning, vil der endvidere blive fastsat regler om, at det skal ske efter drøftelse med myndighederne.

Bestemmelsen i § 12 indebærer ikke, at de ansatte, som vil blive overført efter § 7, ikke vil blive inddraget i processen. Om inddragelsen af de ansatte henvises til de almindelige bemærkninger og bemærkningerne til § 13.

Hensynet til de ansatte, som overføres efter loven, vil således blive tilgodeset på anden måde end ved forvaltningslovens regler. Det bemærkes, at forvaltningslovens bestemmelser heller ikke i forhold til de ansatte er egnede i forbindelse med samlingen af inddrivelsesopgaven som led i kommunalreformen, idet den endelige stillingtagen til fordelingen af aktiver, rettigheder og pligter samt ansatte, som nævnt vil kunne ske skønsmæssigt, og uden at det kan fastlægges, at fordelingen er den eneste mulige fordeling, der kan ske efter lovens regler.

Til § 13

Efter stk. 1 fastsættes, at den myndighed, hvorfra der overføres opgaver, for så vidt angår overførslen af ansatte skal orientere repræsentanter for de ansatte om aftaleudkastet mm. efter § 10, jf. § 7.

Bestemmelsen indebærer en pligt for myndigheden til at orientere repræsentanter for de ansatte om aftaleudkastet mm. efter § 10, 1 pkt. Orienteringen sker med henblik på at sikre de ansattes repræsentanter det bedst mulige grundlag for at fremkomme med synspunkter og ønsker med hensyn til den del af aftaleudkastet, der vedrører overførslen af de ansatte, herunder spørgsmålet om antallet af ansatte der overføres, hvilke ansatte der efter myndighedens udkast skal overføres, og hvorledes de ansatte skal fordeles mellem de modtagende myndigheder.

Det forudsættes således, at de ansatte og deres repræsentanter på passende tidspunkter, herunder forinden aftaleudkastet er udarbejdet, orienteres om den procedure, der skal fastlægge fordelingen, og at de an-

F. t. l. vedr. opkrævning af visse fordringer m.v.

satte og de ansattes repræsentanter har mulighed for at fremsætte forslag og ønsker, herunder til fordelingen af ansatte, som kan indgå i forbindelse med myndighedens udarbejdelse af aftaleudkastet, jf. bemærkningerne til stk. 3. Bestemmelsen begrænser således ikke de enkelte ansattes adgang til at fremsætte ønsker til fordelingen.

Orienteringen forudsættes at ske i overensstemmelse med de aftaler, der gælder for den pågældende myndigheds inddragelse af de ansattes repræsentanter. Orienteringen vil således kunne ske i MED-udvalg, samarbejdsudvalg m.v.

Orienteringen skal ske på et passende tidspunkt, inden der efter § 10 indgås aftale på grundlag af udkastet, således at de synspunkter, som de ansattes repræsentanter fremsætter til aftaleudkastet, kan indgå i myndighedens overvejelser om, hvorvidt der skal ske tilpasninger af aftaleudkastet, forinden indgåelse af aftale.

Bestemmelsen er – sammen med bestemmelserne i stk. 2-4 – et supplement til myndighedens pligt til efter virksomhedsoverdragelseslovens § 5 i rimelig tid inden overtagelsen at underrette lønmodtagernes repræsentanter m.v. om datoen for overdragelsen, årsagen til overdragelsen, overdragelsens juridiske, økonomiske og sociale følger for lønmodtagerne samt eventuelle foranstaltninger for lønmodtagerne, der ikke er en følge af den almindelige ledelsesret.

Efter det foreslåede stk. 2 skal den myndighed, hvorfra der overføres ansatte, og den eller de myndigheder, hvis ansatte berøres af overførslerne, så hurtigt som muligt orientere repræsentanter for de ansatte om aftalen, jf. § 10, eller beslutningen, jf. § 11.

Orienteringen forudsættes at ske i overensstemmelse med de aftaler, der gælder for den pågældende myndigheds inddragelse af de ansattes repræsentanter. Orienteringen vil således kunne ske i MED-udvalg, samarbejdsudvalg m.v.

Orienteringen skal ske så hurtigt som muligt efter aftaleindgåelsen eller nævnbeslutning.

Orienteringspligten påhviler både den myndighed, hvorfra der overføres ansatte efter loven, og den eller de myndigheder, hvis ansatte berøres af overførslerne. Der påhviler således alene andre myndigheder end den afgivende myndighed en orienteringspligt, hvis myndigheden har ansatte der berøres af overførslerne.

Bestemmelsen er et supplement til myndighedernes underretnings- og forhandlingspligt efter virksomhedsoverdragelseslovens § 5, jf. bemærkningerne til stk. 1. Bestemmelsen vil endvidere supplere de aftaler, der gælder for den pågældende myndigheds inddragelse af de ansattes repræsentanter.

Det fastsættes med stk. 3, at den myndighed, hvorfra der overføres ansatte, og den eller de myndigheder, hvis ansatte berøres af overførslerne, skal orientere repræsentanter for de ansatte om og med disse drøfte fremgangsmåden for orienteringen af de ansatte om aftaleudkast, forhandlingernes forløb, indgåelse af aftale, eller nævnbeslutning.

Bestemmelsen indebærer en pligt til at orientere de ansattes repræsentanter om den påtænkte fremgangsmåde for orienteringen af de ansatte under hele delingsproceduren. Det følger endvidere af bestemmelsen, at myndigheden skal drøfte fremgangsmåden for orienteringen af de ansatte med de ansattes repræsentanter.

Pligten påhviler både den myndighed, hvorfra der overføres ansatte efter loven, og den eller de myndigheder, hvis ansatte berøres af overførslerne. Der påhviler således alene andre myndigheder end den afgivende myndighed en pligt, hvis myndigheden har ansatte, der berøres af overførslerne, jf. herom bemærkningerne til stk. 2.

Bestemmelsen forudsætter således, at de ansatte før og under forhandlingerne om fordelingen af ansatte, på passende tidspunkter orienteres om den procedure, der skal fastlægge fordelingen. Bestemmelsen forudsætter endvidere, at der gives de ansatte mulighed for at fremsætte forslag til fremgangsmåden med hensyn til orienteringen og ønsker med hensyn til indplaceringen hos den modtagende myndighed. De ansattes ønsker vil kunne indgå i grundlaget for den afgivende og de modtagende myndigheders forhandling.

Informationen til de ansatte om proceduren kan ske såvel skriftligt som mundtligt, herunder ved afholdelse af møder, hvor der gives de ansatte mulighed for at få svar på spørgsmål vedrørende proceduren for overførslerne og konsekvenserne heraf. Det følger af bestemmelsen, at den afgivende henholdsvis den modtagende myndighed skal drøfte med de ansattes repræsentanter, på hvilke måder de ansatte mest hensigtsmæssigt kan holdes orienteret under forløbet. Orienteringen af de ansatte forudsættes at ske i overensstemmelse med de aftaler, der gælder for den pågældende myndigheds information af de ansatte.

Det forudsættes, at den afgivende myndighed og den eller de myndigheder, hvis ansatte berøres af overførslerne, samarbejder med henblik på at sikre de bedst mulige rammer for at kunne give information til de ansatte og deres repræsentanter og at kunne formidle deres synspunkter og ønsker.

Orienteringen og drøftelserne efter bestemmelsen forudsættes at ske i overensstemmelse med de aftaler, der gælder for den pågældende myndigheds inddra-

gelse af de ansattes repræsentanter. Orienteringen vil således kunne ske i MED-udvalg, samarbejdsudvalg m.v.

Bestemmelsen er et supplement til myndighedernes underretnings- og forhandlingspligt efter virksomhedsoverdragelseslovens § 5, jf. bemærkningerne til stk. 1. Bestemmelsen vil endvidere supplere de aftaler, der gælder for den pågældende myndigheds inddragelse af de ansattes repræsentanter.

Efter stk. 4 fastsættes, at den myndighed, hvorfra der overføres ansatte, så hurtigt som muligt skriftligt skal orientere de ansatte, der overføres efter § 7, om aftaleindgåelse efter § 10 og nævnbeslutning efter § 11, om overførslen til Skatteministeriet.

Bestemmelsen indebærer, at den afgivende myndighed skriftligt skal orientere de ansatte, der skal overføres til Skatteministeriet herom. Orienteringen skal ske hurtigst muligt efter aftaleindgåelsen eller nævnbeslutningen.

Der stilles efter bestemmelsen alene krav om, at den afgivende myndighed orienterer de ansatte om aftaleindgåelsen m.v. og om, at den pågældende ansatte skal overføres til Skatteministeriet. Orienteringspligten omfatter orientering om selve overførslen, men ikke orientering om indplaceringen hos den nye myndighed, jf. herom nedenfor.

Bestemmelsen stiller ikke krav til, hvilke eventuelle yderligere oplysninger den skriftlige orientering kan indeholde.

Det forudsættes, at den afgivende myndighed og Skatteministeriet samarbejder med henblik på at sikre de bedst mulige rammer for at kunne give information til de ansatte og deres repræsentanter og at kunne formidle deres synspunkter og ønsker, herunder med hensyn til det nye arbejdssted og arbejdsfunktion, jf. også bemærkningerne til stk. 3.

Det forudsættes, at den myndighed, hvortil overførslen af den ansatte skal ske, så hurtigt som muligt giver den ansatte meddelelse om den pågældendes nye arbejdssted og arbejdsfunktion hos myndigheden.

Det forudsættes, at der med fastlæggelsen af indplaceringen hos den modtagende myndighed så vidt muligt tages hensyn til den enkelte ansattes behov og ønsker såvel med hensyn til arbejdssted som med hensyn til opgaver.

Orienteringen af den ansatte vil i givet fald kunne ske samtidig med en varsling over for medarbejderen af væsentligt ændrede løn- og ansættelsesvilkår. Virksomhedsoverdragelseslovens regler indebærer, at arbejdsgiverskiftet i forbindelse med overførslen til en ny ansættelsesmyndighed som led i kommunalreformen, ikke i sig selv er en væsentlig ændring af ansæt-

telsesforholdet, der kan begrunde en ophævelse af arbejdsaftalen fra den ansattes side, men er en ændring, den ansatte er forpligtet til at tåle, forudsat at der ikke sker andre væsentlige ændringer i ansættelsesforholdet. Hvis der sker andre væsentlige ændringer i ansættelsesforholdet, er den myndighed, hvorfra den ansatte overføres, forpligtet til at varsle dette overfor den pågældende. Varslingen indebærer efter almindelige ansættelsesretlige regler, at det hidtidige ansættelsesforhold bringes til ophør med det individuelle opsigelsesvarsel samtidig med, at der tilbydes genansættelse på nye vilkår. Den ansatte må herefter tage stilling til, om vedkommende vil påtage sig stillingen på de nye vilkår eller betragte sig som opsagt.

Bestemmelsen er et supplement til myndighedernes underretnings- og forhandlingspligt efter virksomhedsoverdragelseslovens § 5, jf. bemærkningerne til stk. 1. Bestemmelsen vil endvidere supplere de aftaler, der gælder for den pågældende myndigheds inddragelse af de ansattes repræsentanter.

Efter stk. 5 fastsættes det, at repræsentanterne for de ansatte har tavshedspligt vedrørende den orientering, der er givet i medfør af stk. 1. Repræsentanterne vil således ikke kunne videregive oplysninger herom til myndighedens ansatte eller andre.

Repræsentanterne vil imidlertid med respekt af tavshedspligtbestemmelsen kunne drøfte delingsproceduren og forhandlingernes forløb med de ansatte, herunder de ansattes ønsker til fordelingen m.v.

Til §14

Efter bestemmelsen bemyndiges skatteministeren til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af opgaver, personale, arkiver mv. fra kommunerne til staten. Det kan eksempelvis være frister for gennemførelse af de enkelte dele af overdragelsen eller regler for konvertering af sager.

Konverteringen må forventes at ske successivt af de enkelte kommuner og vil have fokus på først at overføre de fordringer, der er under aktiv inddrivelse. Det forventes derfor også, at der som led i konverteringen vil blive fastlagt regler for, at henlagte fordringer under en vis størrelse først skal overføres på et senere tidspunkt.

Ligeledes forventes det, at fordringshaverne i visse tilfælde skal undlade at oversende fordringer, som der er indgået afdragsordninger på, uagtet aftalerne overskrider de rammer, som fordringshaverne efter konverteringen ellers kan indgå aftale indenfor, jf. lovfor slagets § 2, stk. 3, og bestemmelser herom fastsat i medfør af bemyndigelsen efter § 2, stk. 6. En sådan bestemmelse vil også kunne omfatte midlertidige af-

taler. Hvis aftalen efterfølgende misligholdes, skyldneren beder om ændring af vilkårene, eller afdragsordningen udløber uden, at fordringen er indfriet, skal fordringen umiddelbart sendes til restanceinddrivelsesmyndigheden, der så vil tage stilling til det videre forløb. Disse særlige bestemmelser må forventes kombineret med undtagelser for større krav og ordninger, der har en meget lang løbetid.

Derved sikres det, at skyldneren ikke ulejligen unødigt i forbindelse med konverteringen, når der er indgået aftaler, som den nye restanceinddrivelsesmyndighed under alle omstændigheder vil være forpligtet til at respektere. Ordningen vil tillige sikre, at der ikke sker noget brud i afviklingen, hvilket ville indeholde risiko for provenutab. En sådan ordning vil alene indeholde en udskydelse af overførslen og vil ikke pålægge fordringshaverne yderligere byrder ud over det, der ligger i en systemmæssig overvågning af, at der sker betaling.

Det forventes også, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler for fordringshavernes plig-

ter frem til overdragelsestidspunktet med hensyn til at sikre en ensartet klargøring af fordringer mv. Regler vedrørende bl.a. overdragelse af arkiver og andet fysisk sagsmateriale vil ligeledes kunne udfærdiges i medfør af bemyndigelsen.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastlægge, i hvilket omfang restanceinddrivelsesmyndigheden kan afhjælpe fordringshavernes arbejdsbyrde i forbindelse med sagskonverteringen, herunder hvorledes den nødvendige systemadgang skal foregå under hensyntagen til forvaltningsloven, persondataloven og databeskyttelsesdirektivet.

De kommunale repræsentanter vil blive inddraget i tilrettelæggelsen af dette arbejde.

Skatteministeren vil kunne delegere denne kompetence til embedsmænd.

Til § 15

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Høringsvar til Forslag til lov om til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og Forslag til lov om ændring af forskellige love (Konsekvensændringer som følge af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer – samlingen af inddrivelsen i skatteministeriet).

Følgende myndigheder og organisationer i alt 28 har afgivet bemærkninger:

Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Amtsrådsforeningen i Danmark, CFU – Centralorganisationernes Fællesudvalg, Dansk Byggeri, Dansk Industri, Dansk Landbrug, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Det Kommunale Kartel, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Finansrådet, FKKA – Foreningen af Kommuner i Københavns Amt, Foreningen af Pantefogeder i Danmark, Frederiksberg Kommune, FTF – Funktionærernes & Tjenestemændenes Fællesråd, HTS-Handel, Transport og Serviceerhvervene, HK Kommunal, Holstebro Kommune, KTO-Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kommunaldirektørforeningen i Danmark, Kommunale Organisationers Samarbejde – KOS, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Landbrugsrådet, Landsskatteretten, Told- og Skattestyrelsen.

Følgende i alt 14 har meddelt, at de ikke har bemærkninger til lovforslaget:

Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Ejendomsforeningen i Danmark, Foreningen af Danske Politimestre (Politimesterforeningen), FRR Foreningen af Registrerede Revisorer, FSR – Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Grundejernes Landsorganisation,

HUR – Hovedstadens UdviklingsRåd, Investeringsforeningsrådet, Realkreditrådet, Rigspolitichefen, Rigsrevisionen, Skatterevisorforeningen.

Følgende i alt 36 har ikke afgivet høringsvar:

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, Børsmæglerforeningen, Danmarks Aktive Handelsrejsende, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskreditfond, Dansk ErhvervsFremme, Dansk Handel & Service, Dansk Iværksætterforening, Dansk Kunstråd, Dansk Transport og Logistik, Danske Entreprenører, Danske Finansieringsselskabers Forening, Danske Sælgere, Den Danske Landinspektørforening, Den Danske Skatteborgerforening, Finanstilsynet, Forsikring og Pension, (HS) Hovedstadens Sygehusfællesskab, Håndværksrådet, It-Branche-foreningen, Københavns Fondsbørs, Københavns og Frederiksbergs Tjenestemænds Fællesvirksomhed, Landdistrikternes fællesråd, Landsforeningen af landbysamfund, Landsorganisationen i Danmark, Ledernes Hovedorganisation, Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Nationalbanken, Parcelhusejernes Landsorganisation, Sammenlutning af Danske Småøer, (SALA) Sammenlutning af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, Skattechefforeningen, Stats- og Kommunalt Ansattes Forhandlingsfællesskab, Statsansattes Kartel, Sundhedskartellet.

Bilag 2

Kommentarer til bemærkninger, der er afgivet som led i Skatteministeriets høring over udkast til Forslag til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og Forslag til lov om ændring af forskellige love (Konsekvensændringer som følge af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer - samlingen af inddrivelsen i Skatteministeriet)

Modtagne hørings svar

Skatteministeriet har modtaget i alt 42 hørings svar.

Bilag 1 rummer en oversigt over, hvilke myndigheder og organisationer, der har afgivet hørings svar, herunder hvilke der har haft bemærkninger mv.

Bemærkninger til lovforslagene

I det følgende foretages en tværgående gennemgang af de politisk centrale bemærkninger og forslag til ændringer af lovforslagene, som er fremkommet i hørings svarene.

Det skal bemærkes, at ud over de punkter, der omtales i det følgende, er der - på baggrund af hørings runden og ministeriets egen kvalitetssikring af lovforslagene - indarbejdet en række mere tekniske, herunder lovtekniske ændringer i lovforslaget. Herudover er bærelovforslagets bestemmelser om personaleoverførsler og aktiver m.v. tilpasset Indenrigs- og Sundhedsministeriets procedureforslag.

1. Samlingen af restanceinndrivelsen i staten under Skatteministeriet – den overordnede struktur

Advokatrådet, Dansk Byggeri, Dansk Industri, Dansk Landbrug, Finansrådet, FTF, HTS og Told- og Skattestyrelsen, stiller sig positive i forhold til en samling af inddrivelsen og forventer, at dette vil skabe en mere ensartet og retssikker inddrivelse.

DI, Dansk Landbrug, Foreningen af Pantefogeder og Told- og Skattestyrelsen ser endvidere positivt på de yderligere regelforenklinger og -harmoniseringer, der er varslet i forslagene.

Dansk Byggeri bemærker, at man principielt ikke finder, at private virksomheder via lønindeholdelse skal inddrages i mellemværender mellem det offentlige og private.

Kommentar:

Synspunktet om, at de strukturelle ændringer skal følges op af forenkling og harmonisering af reglerne på området, tiltrædes.

Målsætningerne på inddrivelsesområdet om en effektiviseret, ensartet, retssikker og gennemskuelig sagsbehandling kan kun effektueres fuldt ud, såfremt samlingen af inddrivelsesopgaven i staten følges op af forenklinger, objektiviseringer og harmoniseringer af de bagvedliggende regelsæt og praksis. Derfor lægges der allerede i de foreliggende lovforslag op til forenkling af opkrævningsreglerne på det sociale område i forbindelse med tilbagebetaling af sociale ydelser. Regelforenklingerne og harmoniseringerne vil fortsætte i det kommende lovforslag om harmonisering, forenkling og objektivisering af reglerne for inddrivelse af gæld til det offentlige, som er planlagt til fremsættelse primo 2005.

Adgangen til lønindeholdelse, som er et væsentligt inddrivelsesinstrument, påfører i sin nuværende udformning arbejdsgivere m.fl. en vis arbejdsbyrde. I takt med udviklingen af de planlagte IT-løsninger på inddrivelsesområdet mv. og som led i Skatteministeriets generelle forenklingsarbejde er det således en selvstændig målsætning, at der skal ske administrative forenklinger af lønindeholdelsesreglerne.

Dansk Landbrug opfordrer til, at de ressourcer, der frigøres med de foreslåede ændringer, anvendes til gavn for skatteyderne og at fokus rettes mod rådgivning og forebyggelse frem for kontrol og sanktioner. Foreningen opfordrer endvidere til, at implementeringen af nye IT-systemer først iværksættes, når systemerne er fuldt ud funktionsdygtige.

Kommentar:

Skatteministeriet er enig i de anførte synspunkter. I overensstemmelse med Skatteministeriets generelle fokus på service vil der ved tilpasningen af indsatsstrategien på inddrivelsesom-

rådet i forbindelse med samlingen af opgaven med tilhørende ny organisation blive lagt afgørende vægt på, at indsatsen løbende målrettes i forhold til det enkelte skyldforhold således, at ressourcerne anvendes optimalt ved brug af de mest hensigtsmæssige og e-administrerbare inddrivelsesinstrumenter i de forskellige situationer. I bærelovforslagets bemærkninger er strategien omtalt som visitationsmodellen. Medspillerne, dvs. skyldnere, der grundlæggende er indstillet på at betale deres gæld til det offentlige, vil blive mødt med en servicebetonet afviklingsstrategi, ligesom rådgivning og andre restanceforebyggende instrumenter vil indgå naturligt i den samlede indsatsstrategi på inddrivelsesområdet.

Skatteministeriet er meget opmærksom på de IT-mæssige udfordringer, der er forbundet med etableringen af ét nyt inddrivelsessystem til afløsning af de eksisterende 10 systemer, og idriftsættelsen heraf vil selvsagt ikke ske uden forudgående kvalitetssikring af systemets funktionaliteter mv.

Flere høringssvar, herunder fra KL, Foreningen af Pantefogeder, Kommunale Organisationers Samarbejde, Kommunaldirektørforeningen i Danmark og Holstebro Kommune, har foreslået, at restanceinddrivelsen i stedet for den model, der lægges op til i lovforslagene, hvor inddrivelsen af alle offentlige restancer varetages af staten, tilrettelægges således, at staten foretager restanceinddrivelsen vedrørende virksomheder, mens kommunerne fortsat skal forestå inddrivelsen af restancer vedrørende personer.

Holstebro Kommune foreslår i forlængelse heraf, at inddrivelsen af personlige skatter hos aktive selvstændigt erhvervsdrivende varetages af staten, da staten allerede står for afregning af A-skat, moms mv.

Det anføres, at den model, der lægges op til i lovforslagene, er i direkte modstrid med grundtanken bag kommunalreformen om, at opgaverne skal løses så tæt på borgerne som muligt, og at modellen forhindrer en imødekommelse af sociale hensyn samt hensynet til, at restancer afvikles så hurtigt som muligt.

Herudover er det opfattelsen, at lovforslagene vil betyde, at skyldnerne vil blive kontaktede af flere myndigheder end i dag og dermed ikke afstedkomme den tilsigtede effektivisering. Foreningen af Pantefogeder og Frederiksberg Kommune har endvidere anført, at såfremt kommu-

nerne fortsat skal overvåge skyldnernes situation, efter at kravet er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden, vil dette betyde, at der fortsat skal anvendes betydelige ressourcer i kommunerne.

HK Kommunal foreslår, at inddrivelsesforslagene udgår af kommunalreformen, men tilslutter sig i øvrigt ovennævnte model. Det anføres, at adskillelsen af opkrævningen og inddrivelsen vil betyde betydeligt dobbeltarbejde. Endvidere anføres det, at den største og mest tidskrævende opgave er opkrævningsopgaven. Det er generelt foreningens opfattelse, at mest muligt opkrævningsarbejde skal finde sted hos fordringshaverne, og at kommunerne udover de krav, de har i dag, skal varetage opkrævningen af personlig skat og arbejdsmarkedsbidrag.

Københavns Kommune finder under henvisning til parkeringsområdet, at en fuldstændig udskillelse af inddrivelsen fra kommunen til staten ikke er hensigtsmæssig. Kommunen foreslår endvidere, at der etableres mulighed for, at kommunen kan foretage en kreditvurdering vedrørende egne privatretlige krav inden oversendelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Frederiksberg Kommune foreslår, at kommunerne varetager opkrævningen og inddrivelsen af visse privatretlige krav. Kommunen foreslår endvidere, at opkrævningsmyndigheden får mulighed for at indgå henstands- og betalingsaftaler med skyldner også for en længerevarende periode, samt at kommunen kan trække alle krav tilbage fra inddrivelsesmyndigheden og ikke alene krav, hvortil der ikke er knyttet statsrefusion.

KL og Foreningen af Pantefogeder har foreslået, at alle frivillige afdragsordninger skal kunne indgås med kravsmyndigheden. Foreningen af Pantefogeder foreslår endvidere, at opkrævningsmyndigheden tildeles kompetencen til at foretage lønindeholdelse.

KL, HK Kommunal, Foreningen af Pantefogeder og Frederiksberg Kommune har anført, at fordringshaveren bør have del i kreditorbeføjelserne, eller i det mindste ret til at udtale sig, også efter at kravet er overgået til inddrivelse, f.eks. i forbindelse med gældssanering, eftergivelse eller afholdelse af tvangsauktion.

Kommentar:

Fælles for de anførte synspunkter er, at de nævnte kommuner og organisationer grundlæggende er imod, at inddrivelsesopgaven samles i

staten. Med dette udgangspunkt fremsættes forskellige forslag, der i højere eller mindre grad vil opretholde inddrivelsesopgaver i kommunerne. Et gennemgående forslag er, at inddrivelsen hos personer skal ske i kommunerne, mens inddrivelsen hos virksomheder skal ske i staten.

Forslaget afvises. Regeringens synspunkt, der støttes af Rigsrevisionens gennemgang af det offentlige restanceinddrivelse, erfaringer fra Sverige og regeringens egen analyse af området, er, at en samling af inddrivelsesmyndigheden hos én statslig myndighed vil medvirke til både øget retssikkerhed for borgere og virksomheder og have gunstige samfundsøkonomiske virkninger.

Den sondring mellem opkrævning og inddrivelse, som lægges til grund for samlingen af inddrivelsesopgaven, praktiseres allerede i den eksisterende lovgivning om kommunale samarbejder om opkrævning og inddrivelse og i praksis. På det statslige område er opkrævnings- og inddrivelsesopgaven allerede delt for så vidt Inddrivelsesenheden under ToldSkat varetager inddrivelsen for ca. 600 statslige fordringshavere.

Samlingen af inddrivelsen hos én statslig myndighed indebærer, at borgere kun skal henvende sig hos én myndighed vedrørende krav under inddrivelse i modsætning til i dag, hvor borgeren kan risikere at være i kontakt med op til 4 myndigheder, (indtil 1. januar 2005 5 myndigheder) hvoraf den ene – kommunerne – udgør omkring 200 separate enheder.

Hvis kravet endnu er under opkrævning, herunder hvis man er uenig i dets eksistens eller størrelse, skal man rette henvendelse til den myndighed, der har udsendt opkrævningen/girokortet. Sådan er det i dag, og sådan vil det fortsat være. Og sådan vil det være, uanset om inddrivelsen som foreslået varetages af staten, eller om inddrivelsen samles i kommunerne.

De sociale hensyn spiller en central rolle i bestræbelserne på at sikre bedre retssikkerhed og en mere effektiv inddrivelse. Et af omdrejningspunkterne i omlægningen er, at inddrivelsesindsatsen i højere grad skal rettes mod skyldnere med reel betalingsevne. Der lægges derfor op til, at der som udgangspunkt ikke skal iværksættes inddrivelse, hvis det allerede på baggrund af skyldnerens indkomstforhold må konstateres, at betalingsevnen højst sandsynligt mangler.

Der er desuden givet plads til, at kommunerne i forbindelse med opkrævningen kan tage de nødvendige sociale hensyn. Kendskabet til

skyldnerens økonomiske og sociale situation vil bl.a. være en væsentlig parameter i vurderingen af, om kommunen som fordringshaver finder det rimeligt og hensigtsmæssigt at tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen frem for at oversende fordringen til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden.

Af samme grund lægges der op til, at kommunen, hvis den, efter at fordringen er overdraget til inddrivelse, bliver bekendt med, at skyldnerens forhold er ændret væsentligt, kan foranledige, at der i en periode gives henstand.

Hvis en skyldner har krav under opkrævning samtidig med, at en eller flere andre fordringer er overgået til inddrivelse, kan restanceinddrivelsesmyndigheden endvidere – hvis skyldneren anmoder herom – tage hensyn til krav under opkrævning, således at der sikres en samlet afviklingsordning for skyldner for samtlige offentlige krav.

Der er altså på ingen måde lagt op til vandtætte skotter mellem fordringshavere på den ene side og inddrivelsesmyndigheden på den anden side. Der lægges derimod op til en løbende dialog, i det omfang der er behov for det.

Dommerfuldmægtigforeningen efterlyser en redegørelse for, hvorvidt Europarådets anbefalinger mht. bl.a. uddannelsesmæssige krav, tilsyn og kontrol vedrørende personer, der forestår inddrivelsesskridt, er opfyldt.

Kommentar:

Skatteministeriet er opmærksom på Europarådets anbefalinger og er i øvrigt generelt meget opmærksom på at sikre, at personalets kvalifikationer afspejler de krav, opgaverne stiller.

Dommerfuldmægtigforeningen foreslår, at tvangsfuldbyrdelsen af kontrolafgifter skal ske i fogedretten i første instans.

Kommentar:

Forslaget afvises. Der er ikke fundet anledning til at behandle inddrivelsen af kontrolafgifter anderledes end alle andre offentlige krav. Der lægges således med lovforslagene op til, at restanceinddrivelsesmyndigheden også skal varetage inddrivelsen heraf. Lovforslaget indebærer i øvrigt ingen ændringer i de eksisterende regler om, hvornår kravene kan prøves af fogedretten.

Foreningen af Pantefogeder har påpeget, at reglen om, at kommunerne skal tilbageføre andelen af kommuneskatten til staten vedrørende restancer, der ikke er inddrevet inden for 3 år, bør ophæves.

Kommentar:

Lov om kommunal indkomstskat, der omhandler det pågældende forhold, henhører under Indenrigs- og Sundhedsministeriet, og Skatteministeriet har derfor oversendt forslaget til dette ministerium. Ministeriet har oplyst, at forslaget vil indgå i overvejelserne i forbindelse med ændring af loven senere på året.

2. Landsskatteretten som klageinstans for afgørelser truffet af restanceinndrivelsesmyndigheden

Foreningen af Pantefogeder har anført, at klageinstansen i relation til restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser bør være fogedretten.

Dommerfuldmægtigforeningen finder – i lyset af den nuværende sagsbehandlingstid hos Landsskatteretten – at det er paradoksalt, at der skal henlægges yderligere sager til Landsskatteretten. Foreningen finder det endvidere betænkeligt, at klager vedrørende lønindeholdelse henlægges til en administrativ klageinstans.

Kommentar:

Forslaget om, at klage over restanceinndrivelsesmyndigheden ikke skal kunne påklages administrativt, men derimod påklages til fogedretten, afvises.

Klager over afgørelser om lønindeholdelse og modregning behandles allerede i dag i langt de fleste tilfælde administrativt, hvorimod udlæg skal indbringes for fogedretten. Dette findes ubetænkeligt, da spørgsmål vedrørende lønindeholdelse og modregning ikke – i modsætning til udlæg – er et juridicielt inddrivelseskridt. Det bemærkes, at indsigelser i forhold til udlæg samt pålæg om lønindeholdelse eller iværksættelse af modregning mv. i relation til kontrolafgifter som hidtil skal behandles af fogedretten. Der vil endvidere blive taget højde for omlægningerne på restanceinndrivelsesområdet og sagstilgangen til Landsskatteretten i forbindelse med FFL 06 og TB 05.

KL, HK Kommunal og Foreningen af Pantefogeder har foreslået, at der fastsættes en kort frist for behandlingen af klager over restanceinndri-

velsesmyndighedens afgørelser. HK Kommunal finder, at klagefristen på 3 måneder er for lang.

Kommentar:

Da klager på inddrivelsesområdet ikke har opsættende virkning, lægges der – i overensstemmelse med det anførte – i bemærkningerne til bærelovforslaget op til, at der fastsættes en rimelig frist for Landsskatterettens klagesagsbehandling, der iagttager hensynet til skyldners interesse i en hurtig afklaring.

Der er ikke fundet anledning til at foreslå en kortere klagefrist i forhold til sager vedrørende inddrivelse end den, der generelt gælder for klage til Landsskatteretten og klage på skatteområdet i øvrigt.

Domstolsstyrelsen og Den Danske Dommerforening har anført, at det bør sikres, at Landsskatterettens afgørelser vedrørende inddrivelse ikke kan indbringes direkte for landsretterne med automatisk appel til Højesteret, men derimod indbringes for byretten i første instans.

Kommentar:

Skatteministeriet har oversendt forslaget til Justitsministeriet til nærmere overvejelse.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør forslaget om på dette område at ændre på kompetencefordelingen mellem landsretterne og byretterne ses i sammenhæng med de mere generelle overvejelser om, hvilke sager der bør behandles ved landsretterne henholdsvis byretterne, jf. betænkning nr. 1401/2001 om reform af den civile retspleje I (Instansordningen, byrettens sammensætning og almindelige regler om sagsbehandling i første instans), der er afgivet af Retsplejerådet. En stillingtagen til forslagene i denne betænkning afventer indtil videre overvejelserne om en eventuel strukturreform for domstolene.

3. Sikring af en let adgang for borgerne til inddrivelsesmyndigheden og den fremtidige inddrivelsesstrategi

KL har anført, at såfremt hensynet til skyldneren fortsat skal tilgodeses, vil det være nødvendigt at tilrettelægge inddrivelsen således, at økonomiske afhøringer, udlægsforretninger m.v. altid afvikles i skyldnerens bopælskommune.

Foreningen af Pantefogeder har anført, at de digitale løsninger, der skal give ressourcebespa-

relser i forhold til inddrivelsen, ikke er tilgængelige for en stor del af skyldnerne.

Kommentar:

Det vil naturligvis indgå i overvejelserne om den fremtidige organisering, hvorledes opgaveløsningen tilrettelægges mest hensigtsmæssigt for borgerne, og det vil selvsagt i den forbindelse være relevant at trække på erfaringer fra den nuværende inddrivelse såvel i kommunerne som i staten.

Det vil i øvrigt være op til borgeren at vælge, hvorvidt der foretrækkes personligt fremmøde, telefon, brev eller mail. Endvidere vil eventuelle muligheder for nye og andre måder at servicere borgerne på kunne komme på tale. Eksempelvis skal det overvejes, om myndighederne i særlige situationer kan komme ud til borgerne i stedet for, at borgerne altid skal komme til myndighederne.

KL, HK Kommunal og Foreningen af Pantefogeder har anført, at den skitserede inddrivelsesstrategi, hvor udlæg anvendes i mindre grad end i dag, vil afstedkomme stigende restancer og provenutab. Frederiksberg Kommune fremhæver endvidere, at der erfaringsmæssigt inddrives store beløb ved udlæg.

Told- og Skattestyrelsen anfører i relation til den fremtidige anvendelse af diverse inddrivelsesværktøjer, at anvendelsen af udlæg ikke nødvendigvis vil mindskes, men at mønsteret vil blive tilpasset visionerne i kommunalreformaftalen og de muligheder, en øget opdatering af formue- og indkomstoplysninger og et nyt restancesystem giver.

Kommentar:

Skatteministeriet er enig i, at udlæg fortsat skal anvendes i inddrivelsesarbejdet. Udfordringen består i at målrette anvendelsen til at omfatte de situationer, hvor der er en høj grad af sikkerhed for, at de ressourcetekrævende udlægsforretninger står mål med gevinsten. I dag foretages mange udlæg forgæves.

Foreningen af Pantefogeder har anført, at forebyggelse af restancer har haft høj prioritet i kommunerne bl.a. ved sikring af korrekt forskudsregistrering. Såfremt dette arbejde ikke fortsættes, vil det betyde stigende restancer.

Kommentar:

Skatteministeriet er enig i, at forebyggelse af restancer fortsat skal have høj prioritet bl.a. ved sikring af korrekt forskudsregistrering. Herudover er det også Skatteministeriets opfattelse, at det på sigt skal analyseres nærmere, om der skal være forbedrede muligheder for modregning i opkrævningsfasen, således at det derigennem kan tilstræbes, at der ikke opstår nye restancer.

4. Behandling af personoplysninger

Datatilsynet har anført, at bærelovforslaget lægger op til en omfattende videregivelse af personoplysninger, der formentlig ikke i alle tilfælde vil kunne ske inden for persondatalovens rammer. Forholdet til persondataloven bør derfor beskrives i bemærkningerne til lovforslaget, herunder i hvilket omfang det er tilsigtet at fravige persondataloven.

Datatilsynet finder endvidere, at en række centrale bestemmelser i lovforslaget er formuleret så bredt og upræcist, at disse ikke i deres nuværende udformning lever op til de grundlæggende databeskyttelsesprincipper i persondataloven og databeskyttelsesdirektivet. Henvisningen til "offentlige myndigheder" og "offentlige registre" i forslagets § 3, stk. 3, bør således ifølge tilsynet afgrænses nærmere.

I relation til forslaget om restanceinddrivelsesmyndighedens adgang til at indhente oplysninger fra andre offentlige myndigheder og registre, pengeinstitutter og Værdipapircentralen henstiller Datatilsynet, at det i bemærkningerne til lovforslaget ligeledes præciseres, om reglerne tilsigter at give de registrerede en dårligere retsstilling end efter persondataloven samt en vurdering af retstilstanden i forhold til databeskyttelsesdirektivet, navnlig artikel 8.

KL har anført, at det bør være obligatorisk for restancemyndigheden at stille oplysninger til rådighed for andre myndigheder.

Kommentar:

Skatteministeriet har efter modtagelsen af hørings svaret fra Datatilsynet været i kontakt med tilsynet med henblik på at sikre, at lovforslagene udformes, så de er i overensstemmelse med persondataloven og databeskyttelsesdirektivet. Datatilsynet har telefonisk uddybet hørings svaret og Skatteministeriet har tilkendegivet, at det ikke er hensigten at fravige persondatalovens og forvaltningslovens regler i forbindelse med restan-

ceinddrivelsesmyndighedens behandling af personoplysninger.

Skatteministeriet har på denne baggrund præciseret enkelte bestemmelser i bærelovforslaget og tilhørende bemærkninger i overensstemmelse med Datatilsynets anbefalinger.

Det er Datatilsynets opfattelse, at forslaget om, at skatteministeren kan fastsætte regler, hvorefter andre offentlige myndigheder får elektronisk adgang til oplysninger om restancer er i strid med persondataloven og databeskyttelsesdirektivet. Der bør derfor ske en afgrænsning af, hvilke oplysninger der gives adgang til.

Kommentar:

Som nu anført i bemærkningerne til § 3, stk. 4, vil bemyndigelsen i bestemmelsen blive udøvet i overensstemmelse med reglerne i persondataloven. Det er ligeledes i bærelovforslagets § 3, stk. 4, og bemærkningerne hertil præciseret, dels at den elektroniske videregivelse af oplysninger alene kan ske til fordringshavere/opkrævningsmyndigheder, dels at videregivelsen ikke omfatter personfølsomme oplysninger, men alene oplysning om restancens størrelse i forhold til vedkommende fordringshaver og oplysning om, hvorvidt skyldneren er i restance vedrørende andre offentlige fordringshavere.

Endelig er det præciseret, at bemyndigelsen til skatteministeren alene vil blive anvendt til at fastsætte regler for den praktiske fremgangsmåde for videregivelsen af de nævnte oplysninger i elektronisk form.

Forskrifter, der udstedes i medfør af bemyndigelsen, vil blive sendt i høring hos Datatilsynet.

Datatilsynet henleder opmærksomheden på, at restanceinddrivelsesmyndigheden og dennes ansatte alene må autoriseres til de anvendelser af personoplysninger, der er behov for. Det er tilsynets opfattelse, at det inden for persondataloven og sikkerhedsbekendtgørelsens rammer vil være muligt at tildele adgang til de personoplysninger, der er nødvendige. Datatilsynet henstiller endvidere til, at Skatteministeriet overvejer, hvem der er dataansvarlig.

Kommentar:

Ligesom det i dag er tilfældet i ToldSkat, vil der ikke blive givet en generel adgang for ansatte i restanceinddrivelsesmyndigheden til alle oplysninger i myndighedens edb-systemer. Adgang

og autorisation til oplysninger, der er relevante for løsningen af opgaver, vil ske efter en forudgående konkret vurdering af ledende medarbejdere.

Det følger i øvrigt af de almindelige regler i § 32 i forvaltningsloven, at medarbejdere i restanceinddrivelsesmyndigheden ikke må skaffe sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes opgaver.

Dommerfuldmægtigforeningen anfører, at lovforslagets bestemmelser vedrørende pengeinstitutternes pligt til at videregive oplysninger til restanceinddrivelsesmyndigheden bør vurderes i forhold til EMRK art. 8.

Advokatrådet foreslår, at det direkte af lovtjeksten fremgår, at adgangen til at indhente oplysninger hos pengeinstitutterne om skyldnere skal ske efter anmodning fra restanceinddrivelsesmyndigheden. Endvidere finder rådet, at det kunne overvejes at angive, hvilke elementer der skal indgå i vurderingen af, om oplysningerne skal indhentes.

Kommentar:

Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, svarer de oplysninger, der ifølge forslaget skal indhentes af restanceinddrivelsesmyndigheden hos pengeinstitutter m.v. til de oplysninger, pengeinstitutterne allerede i dag skal indberette årligt i medfør af skattekontrolloven. Som led i konkrete inddrivelsessager kan der således rekvireres aktuelle oplysninger om bankeindeståender, renteaftkast m.v. Bestemmelsen indebærer ikke en udvidelse af, hvilke typer af oplysninger, myndigheden får mulighed for at indhente.

Det er Skatteministeriets opfattelse, at det tilstrækkeligt tydeligt fremgår af bestemmelsen i bærelovforslagets § 3, stk. 3, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan anmode om oplysninger fra pengeinstitutter m.fl., hvis oplysningerne er nødvendige i forbindelse med konkrete inddrivelsessager.

Datatilsynet bemærker, at lovligheden af behandlingen og videregivelsen af fortrolige og følsomme oplysninger vil kunne påklages til Datatilsynet. Det er tilsynets vurdering, af klager på dette området kan tænkes at få et stigende omfang, og forbeholder sig at få tilført yderligere ressourcer.

Endelig har Datatilsynet gjort opmærksom på, at lovforslaget bør give anledning til en vurde-

ring af, om beløbsgrænsen i persondatalovens § 16, stk. 1, nr. 2, hvorefter den samlede restance skal overstige 7.500 kr. før en skyldner kan indberette til RKI, bør forhøjes.

Kommentar:

Forslaget er under overvejelse i Justitsministeriet.

5. Forenkling af reglerne for lønindeholdelse og betalingsevnevurderinger og proceduren for opkrævning af visse sociale ydelser

Flere hørings svar, herunder KL, HTS, Københavns Kommune, Foreningen af Pantefogeder, Dommerfuldmægtigforeningen, HK Kommunal og Kommunale Organisationers Samarbejde har knyttet bemærkninger til de bebudede ændringer/forenklingen af reglerne for lønindeholdelse og betalingsevnevurdering og proceduren for opkrævning af visse sociale ydelser.

KL og Københavns Kommune frygter lovforslagets konsekvens for de borgere, som ikke kan betale grundet sociale og økonomiske omstændigheder, fordi en opkrævning og inddrivelse baseret på en automatiseret proces underlagt skematiske og enkle regler kan tage overhånd, så borgere uden betalingsevne i praksis aldrig vil opleve at blive mødt med en individuel sagsbehandling. Dommerfuldmægtigforeningen finder ligeledes, at de foreslåede forenklinger kan medføre manglende individuelle hensyn til skyldneren, som ellers varetages ved betalingsevnevurderingen.

Advokatrådet anfører, at det af retssikkerhedsmæssige årsager i bemærkningerne bør præciseres, hvordan betalingsevnevurderingen konkret skal foregå.

Kommentar:

Kritikken afvises, idet den foreslåede forenkling af proceduren i forbindelse med opkrævningen af tilbagebetalingspligtige beløb ikke tilsidesætter hverken sociale eller retssikkerhedsmæssige hensyn til skyldner.

Ifølge forslaget skal proceduren baseres på skematiske regler med udgangspunkt i skyldnerens nettoindkomst – i modsætning til i dag, hvor opkrævningen skal indledes med en ressourcekrævende betalingsevnevurdering. Forslaget indebærer, at opkrævning af sociale ydelser udbetalt med tilbagebetalingspligt normalt ikke

iværksættes, hvis indkomsten ikke overstiger kontanthjælpsniveauet efter skat.

Indkomstgrænserne i relation til opkrævningen af de sociale ydelser vil være identiske med den graduering, der vil finde anvendelse i forhold til den automatiserede sagsbehandling vedrørende lønindeholdelse, som vil indgå i forslaget til lov om ændring af forskellige love (Forenkling, harmonisering og objektivisering af reglerne for inddrivelse af gæld til det offentlige samt muligheden for anvendelse af digitale lønsedler). Dette forslag forventes fremsat i marts 2005.

Det er ifølge dette forslag en forudsætning, at de automatiserede forslag til lønindeholdelse, som skal udarbejdes på baggrund af foreliggende indkomstoplysninger fra f.eks. årsopgørelsen, skal suppleres med muligheden for, at skyldneren ved hjælp af et budgetskema kan fremkomme med supplerende oplysninger med henblik på, at der gennemføres en konkret betalingsevnevurdering, forinden lønindeholdelsen iværksættes. Herved vil det fortsat være muligt at tage individuelle hensyn.

HTS er skeptisk i forhold til de anførte ændringer af reglerne om lønindeholdelse, idet en styrkelse af offentlige myndigheders mulighed for inddrivelse af gæld vil ske på bekostning af private kreditorer.

Kommentar:

Kritikken afvises, da det offentlige – i modsætning til private kreditorer – i de fleste situationer er tvunget til at yde kredit, dvs. er tvangskreditor. Det forekommer derfor rimeligt, at det offentlige i relation til inddrivelsen er bedre stillet end det private.

KL har anført, at det af lovforslagene ikke klart fremgår, om allerede indgåede aftaler om tilbagebetaling og henstand af visse sociale ydelser skal videreføres efter nugældende regler, eller om vilkårene skal ændres i overensstemmelse med de nye regler, som træder i kraft d. 1. juli 2005. Det anføres i tilknytning hertil, at såfremt reglerne vedrørende tilbagebetaling af hjælp i henhold til aktivlovens § 95 skal ske efter de regler, der var gældende på udbetalingstidspunktet, vil dette indebære, at der fortsat vil være en betydelig arbejdsbyrde i kommunerne med at overvåge gælden og skyldnernes betalingsevne.

Kommentar:

De nye regler for opkrævningen af visse sociale ydelser træder ifølge forslaget i kraft den 1. oktober 2005, hvilket indebærer, at alle tilbagebetalingsaftaler, der fastsættes efter ikrafttrædelsen, skal følge de nye regler, uanset hvornår den tilbagebetalingspligtige hjælp er udbetalt. Alene såfremt der allerede er fastlagt en tilbagebetalingsordning for skyldner på baggrund af en konkret betalingssevnevurdering, vil denne fortsat bestå.

Overvågningen af allerede indgåede betalingsaftaler skal endvidere følge de nye regler. Korrektion af en indgået betalingsaftale i tilfælde, hvor skyldnerens indkomst ændrer sig, skal således ske på baggrund af de standardiserede regler/fastsatte indkomstgrænser.

Spørgsmålet om ikrafttrædelsen af de foreslåede regler er nu i overensstemmelse hermed uddybet i bemærkningerne til lovforslaget.

6. Personale og økonomi

Foreningen af Pantefogeder foreslår, at samlingen af inddrivelsesopgaven i staten udskydes til 1. januar 2007 med henvisning til, at IT-understøttelsen, forenkling af inddrivelsesreglerne og den fysiske sammenlægning ikke kan være på plads pr. 1. juli 2005. Foreningen peger endvidere på, at der udestår en endelig politisk beslutning om restanceinddrivelsesmyndighedens organisering.

Kommentar:

Forslaget afvises. Hensynet til det berørte personale og hensynet til opretholdelse af en effektiv restanceinddrivelse tilsiger, at perioden fra beslutning til implementering af den nye organisation ikke bliver for lang. Uanset om der træffes beslutning om, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal organiseres som en selvstændig styrelse under Skatteministeriet, hvilket efter planen skal ske inden udgangen af 2006, ligger det fast, at inddrivelsesopgaven under alle omstændigheder skal løses i statsligt regi som en del af Skatteministeriets ressortområde og med fortsat regional repræsentation.

Det fremgår klart af lovforslagenes bemærkninger, at den fulde effektivering af de samlede målsætninger for inddrivelsesområdet, herunder effektiviseringer og provenuforbedringer, fordrer, at ændringerne af de organisatoriske rammer for løsningen af inddrivelsesopgaven

følges op af egentlige regelforenklinger og -harmoniseringer samt en forbedret IT-understøttelse. Der er derfor også varslet yderligere lovforslag på området.

HK Kommunal anfører, at der i DUT-forhandlingerne med kommunerne ikke i tilstrækkelig grad tages højde for, at opkrævningsopgaverne, som efter lovforslagene skal forblive i kommunerne, er ressourcekrævende. FTF anfører, at der i lovforslagene ikke er lavet en opgørelse over lovforslagenes økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige. FTF finder det utilfredsstillende, at der henvises til, at det er forhold, der skal drøftes i DUT-forhandlingerne mellem staten og de kommunale parter.

Kommentar:

Der henvises til bærelovforslagets bemærkninger. Heraf fremgår bl.a., at lovforslagenes økonomiske konsekvenser først kan fastlægges endeligt efter forhandlingerne med de kommunale parter.

Det Kommunale Kartel vil minde om, at regeringen ved flere lejligheder har nævnt, at kommunalreformen ikke er et spareprojekt. Det er DKK's opfattelse, at lovforslaget viser det modsatte. DKK mener, at de økonomiske konsekvenser af lovforslaget bør uddybes væsentligt, herunder tidshorisonten for eventuelle personale reduktioner.

Kommentar:

Lovforslaget er ikke et spareprojekt. Omvendt vil lovforslaget, som det fremgår af bemærkningerne, på sigt give effektiviseringer. Disse effektiviseringer skal indhøstes. Det er regeringens forventning, at personale reduktionen som følge af effektiviseringerne vil kunne ske ved naturlig afgang.

Forslaget om, at de økonomiske konsekvenser af lovforslaget bør uddybes væsentligt, afvises. Det er på nuværende tidspunkt ikke muligt mere præcist at skønne over de samlede besparelser, da der udestår en række forhold, som skal forhandles med de kommunale parter.

FTF bemærker, at det må være en forudsætning, at medarbejderne udover bevarelsen af de individuelle løn- og ansættelsesvilkår – også efter gennemførelse af reformen – bør være dækket af kollektive overenskomster og aftaler i henhold til den danske aftalemødel.

Kommentar:

Overenskomstansatte medarbejdere, der skifter arbejdsgiver i forbindelse med kommunalreformen, overføres til den nye arbejdsgiver med deres individuelle rettigheder. Det følger af virksomhedsoverdragelsesloven.

Personalestyrelsen er indstillet på at føre tilpasningsforhandlinger med personaleorganisationerne i overensstemmelse med virksomhedsoverdragelseslovens bestemmelserne herom.

FTF finder det væsentligt, at de ansatte, der får ændrede arbejdsvilkår, får mulighed for at fremsætte ønsker til det fremtidige arbejdssted.

Kommentar:

Den lokale proces vil være tilrettelagt således, at der - så langt det er muligt - vil blive taget hensyn til den enkeltes behov og ønsker - både med hensyn til opgaver og arbejdssted. Der henvises til lovforslagets bemærkninger.

FTF finder det væsentligt, at der åbnes for inddragelse af MED-udvalg og SU-drøftelserne om konsekvenserne af overførslen af de ansatte m.h.p. at sikre, at personalets repræsentanter får mulighed for at drøfte juridiske, økonomiske og sociale følger heraf.

Kommentar:

Er imødekommet. Der lægges vægt på, at de involverede MED-udvalg i kommunerne og amter og samarbejdsudvalg i staten bliver inddraget i overensstemmelse med reglerne herom, således at det sikres, at personalets repræsentanter bliver underrettet om juridiske, økonomiske og sociale følger for ansatte, der bliver berørt af reformen.

Der er enighed mellem arbejdsgivere og personaleorganisationer på det statslige og det (amts)kommunale område om behovet for etablering af dialogfora på tværs af afgivende og modtagende myndigheder.

Emnet drøftes allerede mellem arbejdsgivere og lønmodtagere. Der er en løbende dialog herom mellem Personalestyrelsen, KL, Amtsrådsforeningen, CFU og KTO.

På skatteområdet er der allerede etableret et særligt tværgående samarbejde mellem kommunale og statslige arbejdsgivere og personaleorganisationer.

FTF finder det utilfredsstillende, at der ikke i relation til arbejdet i delingsrådene er åbnet mulighed for de faglige organisationer til at øve indflydelse på fordelingen af arbejdsopgaver og overførsel af personale.

Kommentar:

I lovforslaget samt i bemærkningerne er det præciseret, hvorledes eventuelle konflikter mellem de afgivende og modtagende myndigheder håndteres. Skatteministeren kan nedsætte et nævn, der træffer afgørelse i konkrete tilfælde af uenigheder.

FTF noterer sig, at tjenestemænd bevarer uændrede løn- og ansættelsesvilkår, hvilket blandt andet må indebærer, at pensionsvilkår vil være uændret både hvad angår pensionsalder og pensionsniveau også i relation til tjenestemandens fremtidige forventninger.

Kommentar:

Tjenestemænd overgår til ansættelse hos den nye ansættelsesmyndighed på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

Dette betyder, at de efter overgangen er omfattet af de regler, der gælder for statstjenestemænd. Bemærkningerne indeholder nogle forudsætninger om den pensionsmæssige indplacering og indplaceringen i de lønsystemer, der gælder i staten.

Bemærkningerne til § 9 betyder endvidere, at de tjenestemænd, der overføres til staten, bevarer den indtil overgangen optjente pensionsalder og fortsat optjener pensionsalder som tjenestemænd i staten. Endvidere er de pågældende til enhver tid, uanset placering på skalatrin, sikret en pension, der svarer til den, der på overgangstidspunktet var gældende i kommunalt regi. Fra overgangstidspunktet reguleres pensionen efter statslige regler.